

ΔΟΚΙΜΗ

ΤΘ 26050. 10022 ΑΘΗΝΑ

16 ΦΕΒΡΑΡΗ 1987

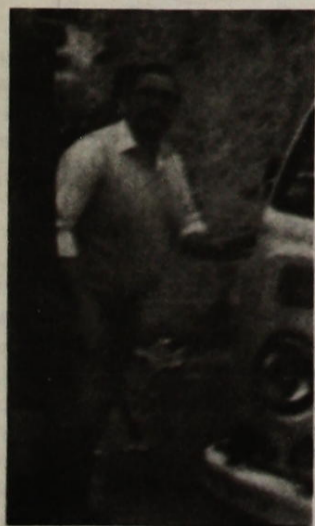
Αριθμ. φυλλου 13 Δρχ. 100

Οι κολασμένοι αυτής της κοινωνίας
ρίχνουν το γάντι στην ανθρωπιά μας.

«ΠΟΡΝΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΦΤΟΥ ΣΟΥ»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ:**
«Απεργία πείνας» και
Παρέμβαση σελ. 4
- **ΝΟΙΚΙΑ - ΕΞΩΣΕΙΣ**
σελ. 6
- Το γλωσσικό ζήτημα
σελ. 8
- Απέναντι στο Θεσμό του
Σχολείου σελ. 9
- **ΑΓΓΛΙΑ: Ο Νόμος για την**
καταστολή σελ. 13
- **Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑ-**
ΔΑ ΤΗΣ ΑΓΚΟΝΑ (1914)
σελ. 7
- Ο Δεκάλογος του καλού κι
έξυπνου εργάτη
σελ. 14

Η 5 Φεβάρη 1987 θα μείνει ορόσημο στην ιστορία των αγώνων των ομήρων της κοινωνίας, που θέλουν να τους ονομάζουν ποινικούς κρατούμενους, «εγκληματίες» κ.λπ.

Οι κρατούμενοι, αφού για ένα ολόκληρο μήνα απειχάν από το συσσίτιο ζητώντας την κατάρτηση του ΝΤΑΧΑΟΥ της ΚΕΡΚΥΡΑΣ, αντιμετώπισαν την αδιαφορία των μαγαπόντιδων της εξουσίας. Στα αλληπάλληλα διαβήματα τους να τους επισκεφτεί ο υπουργός Δικαιοσύνης δεν βρήκαν ανταπόκριση. Και δεν ζητούσαν πολλά...

Απαίτηση τους ήταν κάτι που από το 1981 είχε υποσχεθεί η σημερινή κυβερνή-

ση διαχείρισης της εξουσίας: **ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ.**

Και δεν ήταν μόνο δικό τους αίτημα, αλλά και της πλειοψηφίας του κόσμου που με διαμαρτυρίες, κινητοποιήσεις, συλλογές υπογραφών, μήνες τώρα ζητούσαν να κλείσει το κολαστήριο.

Αυτό όμως που δεν θέλουν οι εξουσιαστές, αυτό που δεν τολμά να κάνει η κοινωνία το έκαναν τα θύματά της. Αυτοί στους οποίους η κοινωνία, θέλοντας να συγκαλύψει την εγκληματική της φύση, επέβαλε εκδικητικές και απάνθρωπες ποινές και τους έκλεισε στα κολαστήρια - φυλακές.

Έτσι τις πρωινές ώρες της Πέμπτης, 5

Φεβάρη, οι κρατούμενοι με συντονισμένες ενέργειες, ακινητοποίησαν ένα φύλακα, του πήραν τα κλειδιά και άνοιξαν όλα τα κελιά. Στη συνέχεια αφού ξυλοκόπησαν τον άνθρωπο του Κόλλα, Νίκο Σαμαρά, έβαλαν φωτιά στο Διοικητήριο και το κατάρτησαν τελείως μαζί με όλα τα αρχεία του.

Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι αυτοί που η κοινωνία ονομάζει «εγκληματίες» απέδειξαν ακόμα μια φορά πόσο **ΑΝΘΡΩΠΟΙ** είναι: **ΔΕΝ ΚΑΚΟΠΟΙΗΣΑΝ ΚΑΝΕΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΦΥΛΑΚΕΣ** παρόλο που είχαν την ευκαιρία και το δικαίωμα.

ΟΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

* ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΞΑΝΑΧΤΥΠΟΥΝ

Σε επιστολή που ανακοινώθηκε στην «Αυριανή» (πού αλλού;) γνωστοί δικηγόροι του Πειραιά (Χ. Τσιρίδης, εκδότης εφημερίδας δικηγόρων, Ν. Παπαδόπουλος και άλλοι) χαιρετίζουν την απόφαση του αγκαλίτσα υμνώντας «την ψυχική του ρώμη και παλληκαριά».

Δεν μας εκπλήσσετε δικηγορικά αποβράσματα του Πειραιά.

Δέκα χρόνια ακριβώς πέρασαν από τότε που ο κοκκαλογλύφτης δικηγόρος Π. Βρεττός (μέλος της «αριστερής» ΕΔΑ) έσπερνε στα δικαστήρια τον αγωνιστή ναυτικό Παναγιώτη Λιβερέτο, ενώ ο Δικ. Σύλλογος έσπευσε να συμπαρασταθεί στο δικηγόρο υπερασπιστή των εφοπλιστών. Το καταγράφουμε!

Οι ...υπερασπιστές
 Διαβάσαμε στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία (11-1-87) για το μισθό της χρονιάς» ενός μπάτσου 23 χρονών, άγαμου, που μένει στην Αθήνα με ενοίκιο και μοναξιά!!!

Με τέτοιο παράπονο γράφει ο συντάκτης του σημειώματος θέλοντας να υπερασπιστεί άλλο μπάτσο που αποπειράθηκε να ληστέψει ανθοπώλιδα.

Το «Αναλυτικό σημείωμα αποδοχών» γράφει:

Βασικός μισθός	16.000
Ειδική αποζημίωση	4.000
Υπερωρίες	7.000
Πληρωτέο ποσό	33.476

Ο... υπερασπιστής του ληστή-μπάτσου, δεν τολμά να γράψει ούτε το όνομά του. Αυτός που για τη ληστεία οποιουδήποτε θα

Ενημερώνουμε τους συντρόφους ότι στις 27 Φεβρουαρίου, Παρασκευή 5μμ θα γίνει συζήτηση στη Νομική για το Πανελλαδικό Έντυπο.

*Οι υπάλληλοι της σουηδικής βιομηχανίας ηλεκτρολογικών προϊόντων ΑΣΕΑ ξεκινούν τη δουλειά τους από τη στιγμή που μπαίνουν στο τραίνο για να πάνε στον τόπο της εργασίας τους... Μόνο που το βαγόνι του τρένου που επιβιβάζονται είναι της ΑΣΕΑ και είναι εξοπλισμένο με γραφεία, κομπιούτερ, μηχανήματα, τηλέφωνα και αιθουσα συσκέψεων. Μήπως σας θυμίζει το τραίνο του ελληνικού μας σοσιαλισμού. «Φωνάχτε ζήτω η παραγωγή ρε κωλόπαιδα».

* Ο ΟΗΕ κύρηξε το 1987 ως έτος αστέγων. Μήπως οι καταλήψεις πρέπει να ξεκινήσουν από το μέγαρό του;

* Η Ελευθεροτυπία σε κείνα τα περιβόητα «παρασκήνια» της σύγκρινε την αύξηση της κυκλοφορίας της —σε σχέση με τις άλλες εφημερίδες— τις ημέρες που παίζονταν πολιτικά παιχνίδια, απεργίες φιάσκο γύρω από τη ζωή του Χρήστου Ρούσου, υπερτονίζοντας την «ευαισθησία της» και λέγοντας ότι δεν ενδίδει στην «ηθική της εξουσίας».

Αν οι αφρόκρεμες της ελευθεροτυπίας, καταξιώνουν την ευαισθητοποίηση με τη λογική των αριθμών και αν μετράνε τον ανθρωπινό πόνο με την αύξηση της κυκλοφορίας τους, τότε το μόνο που τους αξίζει είναι 6855 μούτζες όσα και τα παραπάνω φύλλα που πούλησαν.

* ΕΠΕΝ - ΕΝΕΚ - ΑΥΡΙΑΝΗ - ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Η «Αυριανή» όπως και με τις δολοφονίες του Σινώρου και του Καλτεζά, έτσι και τώρα με το θέμα του Χρήστου Ρούσου τίμησε μαζί με τους αναγνώστες της -φαντάσματα την απόφαση του Σαρτζετάκη συμβαδίζοντας με τα «μπράβο» της Χουντοφυλλάδας «Ελευθέρης ώρας», στα πλαίσια πάντα της αλλαγής και του αδέκαστου σοσιαλισμού. Ο μεσαιώνας τυπωμένος στο χαρτί...

● Το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης σκέφτεται να επεκτείνει το μέτρο των πεζών αστυνομικών περιπόλων σ' όλο το κέντρο της Αθήνας, ταυτόχρονα με την πρόσληψη των 1500 καινούργιων μπάτσων εκτιμώντας, λέει ότι μέχρι στιγμής το μέτρο έχει αποδώσει. Μπορούμε να καταλάβουμε τη διάθεση του στρατηγού να αστυνομοκρατήσει όσο το δυνατόν περισσότερο την πόλη, ίσως μάλιστα όνειρό του νάναι μια Αθήνα όπου να μην μπορείς να στρίψεις στη γωνία χωρίς να πέσεις πάνω στο κακό συναπάντημα. Μας διαφεύγουν, όμως, τα στοιχεία πάνω στα οποία στηρίζει τις αισιόδοξες εκτιμήσεις του, μα που το καθημερινό αστυνομικό δελτίο, άλλα μας δηλώνει.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ: Το Γενάρη του 77 το πλοίο «Αιόλιαν Γουιντ» φτάνει στο Ρίο Ντε Τζανέιρο. Το πλήρωμα που διαπίστωσε από την αρχή του ταξιδιού ελλείψεις που έβαλαν σε άμεσο κίνδυνο τη ζωή τους, πραγματοποίησε κατάληψή του απεργώντας και σχηματίζοντας απεργιακές επιτροπές. Αναρτήσαν πάνω που έγραφε: **ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ** και μετονόμασαν το πλοίο δε «Ούρλικε Μάινχοφ». Οι βραζιλιάνοι μπάτσοι μετά από τρεις μέρες κατέστειλαν την στάση, συλλαμβάνοντας τους στασιαστές, οι οποίοι με απεργίες πείνας κατάφεραν να επαναπαριστούν.

Ο Π. Βρεττός, δικηγόρος των εφοπλιστών καταφέρθηκε εναντίον των ναυτικών με βρισιές. Αργότερα μύνησε τον Λιβερέτο ότι τον χαστούκισε. Ο Π. Λιβερέτος καταδικάστηκε ερήμην για 2 χρόνια.

* Διαβάσαμε από το ποίημα «Ούλαφ Πάλμε» του Δημήτρη Χριστοδούλου: «Κόλλα το χέρι σύντροφε, φέρε και το δικό σου οι ποταμοί του αίματος ήταν το μερτικό σου» και συμφωνούμε: έστω κι από άλλη άποψη για έναν εξουσιαστή είναι το τέλος που του αρμόζει και αναρωτιόμαστε: Θέλει στ' αλήθεια ο Χριστοδούλου να συναντήσει το ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΟΥ;

έσκιζε τα ρούχα του προσπαθώντας να στρέψει την κοινή γνώμη εναντίον του τώρα επικαλείται ελαφρυντικά. Ίσως θα χρειασθεί για να το βουλώσει να του θυμίσουμε την μισθοδοσία ενός από τους πολλούς συνταξιούχους του ΙΚΑ. Είναι 85 χρόνων, κατάκοιτος, και μόνος. Διάβαζε λοιπόν δημοσιογραφίσκε της δεκάρας και ψωμοζήτη των μπάτσων:

Βασική σύνταξη	18.878
Λοιπά	15.442
Κρατήσεις	1.373
σύνολο αποδοχών	32.947

Αν αυτός ο γέρος μπορούσε να ληστεύει τι θάγραφες;

Ο πρώην «κόκκινος» Ντάνυ Κον Μπεντίτ, νυν «πράσινος» (να δούμε πόσα χρώματα θα αλλάξει ο χαμαιλέων αυτός της πολιτικής) έδωσε τα φώτα του στο Νταβός. Προσπάθησε να πείσει τους Ευρωπαίους πολιτικούς εκπρόσωπους του κεφάλαιου να αγωνισθούν για την ενσωμάτωση και αφομοίωση από το σύστημά τους των περιθωριακών ομάδων (κοιτάχτε ορολογία ο «πρώην»), γιατί ειδήλλως θα πάρουν το κακό δρόμο της βίας και άντε μετά να τους μαζέψουν.

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ
STOP
ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ
ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ
ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Κάθε μέρα ποτίζουν το αίμα τους με φαρμάκι. Μέρα με τη μέρα θάβουν τα όνειρά τους μέσα στα χάπια και τις σύριγγες. Όσο και να λένε ότι λυπούνται κατά βάθος χαίρονται, γιατί τους συμφέρει ο χαμός των παιδιών σας.

ΠΡΟΣΠΑΘΟΥΝ ΝΑ ΤΑ ΚΑΝΟΥΝ ΝΑ ΧΑΣΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥΣ
 Κάθε δόση - Μια απώλεια ζωής
 Κάθε τσιγάρο = εξάρτηση
 Στον αργό θάνατο το κάθε χάπι = αξίες και συνειδήσεις που χάνονται
ΜΑΣ ΘΕΛΟΥΝ ΔΟΥΛΟΥΣ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΝ
 Ας βοηθήσουμε όλοι τα θύματα και ας καταστρέψουμε τους θύτες
ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΛΑΜΑΚΙΟΥ

* Ο επιτάφιος είναι; ΟΧΙ καλέ! Είναι οι ειρηνίστριες των προπυλαίων που φωνάζουν στην Ελλάδα όχι στη Νεβάδα. Εμείς οι μυροφόρες της ειρήνης με ομοφυλόφιλους τώρα θα ασχολούμαστε;

Γνωρίζουμε σ' όλους τους φίλους και συντρόφους ότι ανοίξαμε νέο λογαριασμό στην Εθνική τράπεζα λόγω τεχνικών δυσκολιών του ταμειευτηρίου που ήταν πριν. Ο λογαριασμός είναι: 226/609134-2 ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ. Γενθυμίζουμε ότι ο λογαριασμός αυτός είναι για να μαζευτούν χρήματα για την έκδοση των πρακτικών της Πρώτης Πανελλαδικής Ανυπόταξης Αναρχικών.

ΠΑΛΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ...

... Ο ΜΠΑΛΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΜΑΣ ΦΙΜΩΝΑΝ ΤΟ ΣΤΟΜΑ.

ΕΝΩ, ΤΩΡΑ ΠΙΑ ΜΠΟΡΟΥΜΕ...

... ΝΑ ΜΙΛΑΜΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ! ΕΛΕΥΘΕΡΑ!

από σελ. 1

Και το πιο σημαντικό, κατάστρεψαν την ιστορία της ντροπής: Τα αρχεία των φυλακών. Κι αν κάποιος στεναχωρηθούν για την «απώλεια» αυτού του «μνημείου» της ανθρώπινης κτηνωδίας η κοινωνία θα ένοιωσε ανακούφιση βλέποντας τις φλόγες να εξαφανίζονται πλούσια ιστορικά στοιχεία την ενοχής της. Τα θύματά της για μια ακόμα φορά την ξελάσπωσαν.

Η καταστολή που ακολούθησε την εξέγερση ήταν αναμενόμενη. Πυροβολισμοί, κατάσταση πολέμου, τεράστια κινητοποίηση αστυνομικών δυνάμεων και μονάδων των ειδικών αποστολών, ξυλοδαρμοί, βασανιστήρια και κραυγές φρίκης που αντηχούν σ' όλο το νησί χωρίς να ταραξουν ιδιαίτερα τις απονεκρωμένες συνειδήσεις.

Και το κτήνος που ονομάζεται Ιωσήφ Κόλλας να απαιτεί: «να σκοτώσουν τριάντα». Οι ανθρωποφύλακες - σαδιστές στο έργο τους.

Η τάξη αποκαταστάθηκε στην Κέρκυρα!

Μια τάξη που στηρίζεται στο αίμα, την απομόνωση, τον εξευτελισμό, τους ξυλοδαρμούς, την φυλάκισή μέσα στη φυλακή, την τιμωρία μέσα στην τιμωρία!

Αυτή ήταν πάντα η τάξη των βιαστών της ανθρώπινης ελευθερίας και αξιοπρέπειας. Η τάξη του Κόλλα και των προϊσταμένων του.

Η τάξη των απανταχού εξουσιαστών. Η τάξη που φέρνει την εξέγερση, που οδηγεί στην ανατροπή.

Για τριάντα ολόκληρες μέρες οι κοινωνικοί κρατούμενοι ζητούσαν αξιοπρέπεια. Για τριάντα μέρες η κοινωνία σιωπούσε.

Οι τεχνικοί του πολιτικαντισμού, όλες αυτές τις μέρες βούλωναν τα αυτιά τους στις κραυγές της Κέρκυρας.

Βρήκαν την ευκαιρία να χρησιμοποιήσουν το δίκαιο αίτημα του Χρήστου Ρούσου για να ικανοποιήσουν τις πολιτικές φιλοδοξίες τους.

Ακόμα κι αυτοί που μισούν τους «ποινικούς» κρατούμενους προσπάθησαν να

αποκομίσουν κέρδη από το σκελετωμένο σώμα του Ρούσου.

Οι άθλιοι τυχοδιώκτες τα αριστεριστικά αποβράσματα μπροστά στην εξέγερση των κρατούμενων της Κέρκυρας το μόνο που μπόρεσαν να ψελλίσουν ήταν μερικές κοινότυπες φράσεις στις εφημερίδες.

Τους έλειπε η πολιτική επένδυση. Η «ανθρωπιά» τους υπάρχει μόνο στο σημείο που μπορούν να κερδίσουν πολιτικά.

Όπως συνέβη με την περίπτωση του Χ. Ρούσου. Που όχι μόνο δεν οδήγησαν αυτήν την προσπάθεια σε μια ολοκληρωτική νίκη αλλά την δική τους υποχώρηση και δειλία προσπαθούν να την παρουσιάσουν σαν επιτυχία!

Αυτοί που ξεχωρίζουν τους κοινωνικούς κρατούμενους σε «ποινικούς» και «πολιτικούς» δεν έχουν δικαίωμα να μιλούν για εκφασισμό της κοινωνίας. Γιατί έχουν τον φασισμό μέσα τους.

Οι αναρχικοί πάντα βρίσκονται αλληλέγγυοι στους κοινωνικούς αγώνες ακόμα κι αν τα αιτήματά που μπαίνουν δεν τους βρίσκουν σύμφωνους. Γιατί δεν επιδιώκουν ποτέ να επενδύσουν πολιτικά.

Η συγκέντρωση που πραγματοποιήθηκε στις 6 Φλεβάρη παρ' όλο που ήταν βιαστική και όχι καλά προετοιμασμένη, έδειξε την άμεση συμπαράσταση στους εξεγερμένους.

Τη συγκέντρωση ακολούθησε πορεία με κεντρικό σύνθημα: «ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ», που έφτασε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης και από εκεί στην Πλατεία Εξαρχείων. Σ' όλη τη διάρκεια της πορείας, ακούγονταν τα συνθήματα «ΜΠΟΥΡΛΟΤΟ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΚΕΛΙΑ», «ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΥΨΙΣΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ», «ΟΙ ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ», «ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ».

Η εξέγερση των κρατούμενων στις φυλακές της Κέρκυρας και η καταστροφή τους είναι πράξη επαναστατική. Δείχνει άμεσα τον τρόπο για την καταστροφή των μέσων καταπίεσης αυτής της κοινωνίας.

Αν και οι φυλακές αυτές ονομάζονται «υψίστης ασφαλείας», οι αποδράσεις του Πετρόπουλου, Παπαδόπουλου, Τεμπερεκίδη, έχουν γελοιοποιήσει το κράτος και έχουν αποδείξει ότι είναι φυλακές «υψίστης εκδικητικότητας».

Οι Κρατούμενοι της Κέρκυρας πήρα τις τύχες τους στα χέρια τους και **κατάστρεψαν το ΝΤΑΧΑΟΥ.**

Μίλησαν με την μοναδική αυθεντική γλώσσα των καταπιεσμένων: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Αυτό που οι «πολιτισμένοι» πολιτικάντηδες δεν τόλμησαν να κάνουν τόκαναν οι ίδιοι οι αδικημένοι αποδείχνοντας ότι η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ.

Η θέληση για Ελευθερία, ανθρώπινη αξιοπρέπεια για μια κοινωνία χωρίς φυλακές, δεν είναι όνειρο, είναι πραγματι-

«Η τάξη αποκαταστάθηκε στην Κέρκυρα» διατυμπανίζουν από χθες τα Μαζικά Μέσα Ενημέρωσης(!).

Τι σημαίνει όμως τάξη στην Κέρκυρα;

Πόσα ανθρώπινα κορμιά χρειάστηκε - ή θα χρειαστεί - να συνθλίψει η δολοφονική ανθρωπομικανή της κρατικής καταστολής εκεί;

Πόσο πόνος και πόση θέληση για ελευθερία χρειάζεται ο Μινώταυρος της ομαλότητας και της Τάξης;

Πώς τους προδίδουν όμως τα ίδια τους τα λόγια!

Η Τάξη, Η Τάξη, Η Τάξη...

Η Τάξη της καθήλωσης, των βιασμών, της απομόνωσης, των ξυλοδαρμών, του εξευτελισμού, της φυλάκισής μέσα στη φυλακή, της τιμωρίας μέσα στην τιμωρία!!!

Αυτή είναι η Τάξη τους, κι έχουν το θράσος να την προβάλλουν σαν αγαθό, έχουν την αφέλεια να πιστεύουν πως μια τέτοια Τάξη μπορεί να υπάρξει δίχως την άρνησή της, μ' άλλα λόγια την ΕΞΕΓΕΡΣΗ!!

Σύντροφοι,

οι κρατούμενοι της Κέρκυρας μας έχουν στείλει εδώ και εξήντα περίπου μέρες ένα μήνυμα: Ξεκινώντας τον αγώνα τους με την πιο ήπια μορφή πάλης - την αποχή από το σισίπιο - ήταν σαν να μας καλούσαν να αποκριθούμε στο δίκαιο αίτημά τους.

Κι εμείς;

Εμείς για εξήντα ολόκληρες μέρες μείναμε βουβοί.

Έντεχνα το δίκαιο αίτημα του Χ.Ρούσου περιορίστηκε στο ατομικό δράμμα ενός ανθρώπου και αποκόπηκε από τη διεκδίκηση της γενικευμένης κατάργησης των ισοβίων, που άλλωστε θεσπίστηκε πρόσφατα στη γειτονική μας Ιταλία, και από την κατάργηση των πειθαρχικών φυλακών, δηλαδή της Κέρκυρας.

Έτσι, δίκαια αυτή τη φορά οι κρατούμενοι μας "έριξαν το γάντι".

Εκεί λοιπόν, στην Κέρκυρα, που κανείς πολιτικαντισμός και διαμεσολάβηση δεν χωρούν, μίλησαν με τη μοναδική αυθεντική γλώσσα των καταπιεσμένων: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Τώρα πια είναι πολύ αργά για υπογραφές και δημοκρατικές κινητοποιήσεις, είναι τραγικά ανεπαρκές να συνεχίσουμε να μιλάμε για καταγγελίες μέσω του τύπου και τα ρέστα...

Το υπαρκτό κοινωνικό κίνημα της χώρας μας πρέπει από σήμερα κιόλας να προετοιμάζεται για να δώσει μια ΑΠΑΝΤΗΣΗ στη συμμορία που κατευθύνει τον Κόλλα, να στείλει, έστω και καθυστερημένα, στους κρατούμενους απόκριση πως λάβαμε το μήνυμά τους.

Και η απάντηση αυτή δεν μπορεί παρά νάναι συνολική και συλλογική ήηση με κάθε μορφή...

Σύντροφοι η φυλακή είναι μια πολεμική μηχανή στα χέρια του ταξικού μας εχθρού, γι' αυτό το Νταχάου δεν θα κλείσει αν δεν καταλάβουν για καλά πως ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΟΛΑ.

Καλούμε λοιπόν κάθε σύντροφο σε εγρήγορση.

Να συντονίσουμε τη δράση μας.

ΕΤΣΙ ΚΙ ΑΛΛΙΩΣ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΘΑ ΚΛΕΙΣΕΙ, ΘΑ ΦΡΟΝΤΙΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ

κότητα.

Και γι' αυτήν την πραγματικότητα χρειάζεται Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ και η συνέχιση του αγώνα μας.

Τα βασανιστήρια - εκδίκηση των ανθρωποφυλάκων συνεχίζονται στα καταστρεμμένα μπουντρούμια της Κέρκυρας.

Θα τους αφήσουμε στα χέρια τους τους «πρωταίτιους» όπως τους ονομάζουν;

Αν και οι φυλακές αυτές ονομάζονται «υψίστης ασφαλείας», οι αποδράσεις του Πετρόπουλου, Παπαδόπουλου, Τεμπερεκίδη, έχουν γελοιοποιήσει το κράτος και έχουν αποδείξει ότι είναι φυλακές «υψίστης εκδικητικότητας».

Οι Κρατούμενοι της Κέρκυρας πήραν τις τύχες τους στα χέρια τους και **κατάστρεψαν το ΝΤΑΧΑΟΥ.**

Μίλησαν με την μοναδική αυθεντική γλώσσα των καταπιεσμένων: ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Αυτό που οι «πολιτισμένοι» πολιτικάντηδες δεν τόλμησαν να κάνουν τόκαναν οι ίδιοι οι αδικημένοι, αποδείχνοντας ότι η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ.

Η θέληση για Ελευθερία, για ανθρώπινη αξιοπρέπεια και για μια κοινωνία χωρίς φυλακές, δεν είναι όνειρο, είναι πραγματικότητα.

Και γι' αυτήν την πραγματικότητα χρειάζεται Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ και η συνέχιση του αγώνα μας.

Τα βασανιστήρια - εκδίκηση των ανθρωποφυλάκων συνεχίζονται στα καταστρεμμένα μπουντρούμια της Κέρκυρας.

Θα τους αφήσουμε στα χέρια τους τους «πρωταίτιους» όπως τους ονομάζουν;

«Με κλωτσια μου κατεστρεψε τον πνεύμονα...»

Καταγγελία του κρατούμενου Βασιλείου Ποτούριδη προσωρινά κρατούμενου στις Δ.Φ. Κορυδαλλού και μόνιμου κρατούμενου στο ΝΤΑΧΑΟΥ Κέρκυρας.

Κατ' επανάληψη έχω καταγγείλει ολόκληρο το συμβάν που έπαθα από το γερό ξυλοφόρτωμα με κύριο πρωταγωνιστή τον Ιωσήφ Κόλλα και ασφαλώς με τους διακεκριμένους ροπαλοφόρους του στο ΝΤΑΧΑΟΥ της Κέρκυρας και κανένας αρμόδιος τόσο του Υπουργείου Δικαιοσύνης όσο και από τις εισαγγελικές αρχές δεν έδειξαν την παραμικρή ανησυχία ή σημασία μ' αποτέλεσμα εγώ αυτή τη στιγμή να βρίσκομαι μ' ένα πνεύμονα ενώ ο δεύτερος είναι σακατεμένος χωρίς γατριά.

Συγκεκριμένα: Κατά τα τέλη Ιουλίου 1986 εμετάχθαι για λόγους πειθαρχικούς

από τις φυλακές Πατρών στο ΝΤΑΧΑΟΥ της Κέρκυρας. Εκεί με περίμεναν όπως συνήθίζεται μια ομάδα από διακεκριμένους ροπαλοφόρους και φυσικά στην πρώτη γραμμή ο περιβόητος κύριος Ιωσήφ Κόλλας.

Εντωμεταξύ πριν προλάβω καλά, καλά να συνειδητοποιήσω που βρίσκομαι και ασφαλώς τα βρισίδια που έτρωγα από την ομάδα, τα οποία ήταν απάνθρωπα χυδαία και απειλητικά, ένιωσα ξαφνικά ολάκερο το κορμί μου να καίγεται απ' τις απανωτές γκλομπιές και μπουνιές που ερχόντουσαν από την ομάδα. Ήμουν σχεδόν έτοιμος να λιποθυμήσω όπως ήμουν κάτω διπλωμένος όταν μου παρουσιάστηκε ένας χοντρός και με μεγάλο μoustάκι που δεν ήταν άλλος από τον Δ/ντή Ιωσήφ Κόλλα και μου έδωσε ένα γερό σουτ με το πόδι

του επάνω στον αριστερό μου πνεύμονα, και αφού στη συνέχεια μου είπε μερικές βρισιές εδιάταξε και με πετάξαν μέσα στα εξωτερικά πειθαρχεία όπου και παράμεινα εκεί μέσα γύρω στις τέσσερις ημέρες. Το τι έγινε μέσα στα πειθαρχεία είναι άλλο πράγμα. Γι' αυτό θα περιορισθώ σ' αυτό το γεγονός για να φθάσω στην ουσία του θέματος και ασφαλώς καταγγέλια μου.

Στη συνέχεια αφού βγήκα απ' τα εξωτερικά πειθαρχεία και πέρασαν μερικές εβδομάδες δεν αισθανόμουν καλά και παρουσιάστηκα στο γιατρό του ΝΤΑΧΑΟΥ. Αυτός με τη σειρά του μ' έστειλε στο νοσοκομείο Κέρκυρας και το Νοσοκομείο Κέρκυρας επέμεινε στο Νοσοκομείο κρατούμενων Κορυδαλλού. Οι κύριοι όμως του Νοσοκομείου κρατούμενων όπως φαί-

νεται δεν είχαν δώσει και μεγάλη προσοχή στον κτυπημένο πνεύμονα ή έκαναν τα στραβά μάτια έτσι μου έδωσαν φάρμακα για μερικές εβδομάδες που είχα από καιρό παλιά φυματίωση και στη συνέχεια με ξανάστειλαν στο ΝΤΑΧΑΟΥ Κέρκυρας.

Δεν άργησαν να περάσουν μερικές εβδομάδες από την ημέρα που πάτησα το πόδι μου στο ΝΤΑΧΑΟΥ όταν «πάλι άρχισε να πονάει ολάκερο το κορμί μου και ιδιαίτερα στον αριστερό μου πνεύμονα, έτσι επήγα στο γιατρό του ΝΤΑΧΑΟΥ και αυτός αντί να με στείλει στο Νοσοκομείο μ' έστειλε στο Δ/ντή Ιωσήφ Κόλλα ο οποίος μου είπε επί λέξη: ότι εκτός από Δ/ντής είναι και γιατρός και με έστειλε πίσω στο κελί μου. Εγώ ασφαλώς κατάγγει-

ΧΡΗΣΤΟΣ ΡΟΥΣΣΟΣ

«Απεργία πείνας» και Παρέμβαση

Αν και τα γεγονότα υπάρχουν πάντα αναλλοίωτα, ειδικά για όσους τα βιώνουν, συναντάμε και απόψεις, σκέψεις που βρίσκονται διαμετρικά αντίθετες μεταξύ τους, είτε σαν αποτέλεσμα διαφορετικής οπτικής θέσης, είτε σαν αποτέλεσμα ποικίλων επιδράσεων και τρόπων σκέψης. Ιδιαίτερα, λοιπόν, για την πορεία της Πέμπτης 29.1.87 για το Χ. Ρούσσο, υπάρχουν κάποια ερωτήματα, κάποιες απόψεις και κρίσεις κυρίως για την «απεργία πείνας» στα Προπύλαια και την παρέμβαση για αρκετή ώρα (= επιτυχία) των αναρχικών στην Πανεπιστημίου, που δημιούργησε τεταμένη ατμόσφαιρα.

Κατ' αρχήν η απεργία πείνας στα Προπύλαια. Ούτε λίγο ούτε πολύ επώνυμοι διανοούμενοι και αυτόκλητοι ηγέτες της ανανεωτικής και εναλλακτικής αριστεράς (βάζετε εισαγωγικά όπου θέλετε), συγκλονισμένοι από το μαρτύριο του Χ. Ρούσσου αποφάσισαν να του συμπαρασταθούν. Ξεκίνησε λοιπόν μια «απεργία πείνας» στα Προπύλαια. Αυτό έγινε την 72η(!) μέρα της απεργίας πείνας του Ρούσσου και μετά(!) την απόφαση Σαρτζετάκη (τέτοια ευαισθητοποίηση).

Είναι γνωστό ποιος χώρος (δυστυχώς μόνο μέσα από έντυπα) ξεκίνησε το θέμα του Χ. Ρούσσου απ' τις πρώτες μέρες της απεργίας πείνας. Είναι επίσης γνωστή η ευαισθησία του χώρου αυτού για θέματα παρεμφερή καθώς και η δυναμική του παρουσία.

Δυστυχώς η λογική είναι στυγνή και αμείλικτη. Η πραγματική απεργία πείνας ισοδυναμεί με θάνατο, και οι 15 δεν είχαν ούτε το σθένος ούτε το πάθος για μια τέτοια θυσία. (Φαντάζομαι ότι σκέφτηκαν: «Τί θ' απογίνει η αριστερά χωρίς εμάς;»). Η ζωή τους δεν κινδύνευε (και τελικά δεν κινδύνεψε). Η κατάσταση του Ρούσσου ήταν κρίσιμη. Αν απελευθερωνόταν οι 15 θα έφυγαν, αν πέθαινε το ίδιο θά 'καναν πάλι! Δεν έγινε τελικά τίποτα απ' τα δυο πρώτα (νοσηλεία υπό φρούρηση). Αλλά οι 15 έφυ-

ΣΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΙΣΟΣ ΑΠΛΗΘΕΡΠΟ...

σαν και πάλι! Μέσα στα αιτήματα των απεργών (όπως και άλλων) ήταν να κλείσει το Νταχάου. Γιατί δεν συνέχιζαν την απεργία πείνας για τους φυλακισμένους της Κέρκυρας, που έκαναν απεργία πείνας με τους ΜΑΤάδες να αναμένουν πως και πως την εισβολή;

Η πορεία ξεκίνησε με επικεφαλείς τους απεργούς και τον Ρήγα με το σύνθημα «Λευτεριά στον Χ. Ρούσσο». Η απόφαση του Πλημμελειοδικείου ήταν «νοσηλεία υπό φρούρηση» και οι απεργοί την θεώρησαν «πρώτη νίκη»(!) Τα μάζεψαν κι έφυγαν. «Υπό φρούρηση» και «λευτεριά» φαίνεται πως είναι το ίδιο. Ίσως

ταί ότι «υπό φρούρηση» και «αποφυλάκιση» είναι το ίδιο πράγμα. Μήπως πρέπει να αναθεωρήσουμε τις ετυμολογικές μας αντιλήψεις;

Πριν την απόφαση Σαρτζετάκη δεν κινητοποιήθηκαν ώστε να πιέσουν τη διαμόρφωση της απόφασης. Ποτέ άλλοτε δεν κινήθηκαν με απεργία πείνας ούτε για τον Μπαλή, ούτε για τον Κυρίτη, ούτε για τον Δανάτο, ούτε και για κανέναν άλλο φυλακισμένο. Μήπως η «απεργία» στα Προπύλαια έπαιξε το ρόλο «χώρος για κουβεντούλα» όπου ηλικιωμένοι κύριοι έκθεταν και συζητούσαν τις απόψεις τους; (και τι απόψεις, τι χαρακτηρισμοί!) Το «Ζάππειο» μας οδηγεί. Δεν ξέρω αν αληθεύει το ότι οι

ΟΜΟΣ ΓΙΑ ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΤΙ ΣΟΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΘΑ ΕΙΧΑΜΕ...

ΑΝ Ο ΚΑΘΕ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΕΚΒΙΑΖΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ...!

ναρρίχηση και σκοπιμότητες τελικά;

Οι αναρχικοί τώρα έπρεπε να κινηθούν και πριν και μετά. Θά 'πρεπε. Αλλά ας αναλογιστούμε τις περιορισμένες δυνατότητες αυτο-οργάνωσης του χώρου, ενός χώρου που η άρνησή του να δεχθεί «τετελεσμένα» γεγονότα και ασφυκτικές καταστάσεις αφήνει το στίγμα της στις σημερινές εξελίξεις.

Σημαντικό βέβαια ήταν ότι η πορεία και η παρέμβαση δεν ήταν τόσο «ειρηνική» όσο θα ήθελαν και όπως την εννοούσαν (παθητική) οι μεγάλοι ηγέτες και διανοούμενοι της αριστεράς (βάζετε εισαγωγικά όπου θέλετε). Όσον αφορά την παρέμβαση των «αντιεξουσιαστών» στην

βονταί οι κομματάρχες για τον «αποπροσανατολισμό» του κινήματος και τις «παρεκτροπές». Ρηξάδες και άλλοι συσπειρωμένοι γύρω από τους «απεργούς», έφθαναν στο χώρο της παρέμβασης οργισμένοι για τους «προβοκάτορες» τους «κρετίνους», τους «καραγκιόζηδες» και τους «ανεγκέφαλους», κατηγορώντας όσους βρίσκονταν εκεί ότι μ' αυτό που κάνουν δε βοηθούν στην απελευθέρωση του Ρούσσου (ενώ αντίθετα η «απεργία» βοήθησε). Μήπως φοβόντουσαν τι θα πει ο κόσμος; Καλούσαν συνεχώς τους αναρχικούς να φύγουν (που είχαν αποφασίσει αρχικά να φύγουν, αλλά μετά τη στάση των Ρηξάδων η πλειοψηφία έμεινε), ενώ οι ίδιοι άνοιγαν πηγαδάκια και κάθονταν με τις ώρες εξμώνοντας τους αγώνες του Πάμπλο, «οδοφράγματα» κ.λ.π.

Μήπως εδώ βγαίνει στην ατμόσφαιρα η χρεωκοπία της αριστεράς και η αδυναμία της να αντισταθεί, διαποτισμένη από κάθε είδους κρατιστικές αντιλήψεις και μήπως εδώ πρέπει να πάρει τη σκυτάλη το αναρχικό κίνημα; Υπάρχουν λάθη, υπάρχει όμως αυθορμητισμός, συνειδητότητα, πείσμα.

Και μια τραγική διαπίστωση: πράγματι η πλειοψηφία του κόσμου δεν ενδιαφερόταν για τον Χ. Ρούσσο ή δεν ήταν υπέρ της αποφυλάκισής του. Η στάση αυτή συνοδεύεται από τους πιο ελεεινούς, πρόστυχους χαρακτηρισμούς για έναν άνθρωπο, που όπως φαίνεται αδυνατούν να καταλάβουν το προσωπικό του δράμα. Είναι η πρώτη φορά; Λεωνίδας Γ.

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΗ...

Ο ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ ΑΛΛΟΝΔΑΣ ΑΝΑΞΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΛΦΟΣ...

...ΟΙ ΧΟΧΙΓΕΑΝΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΒΙΑΙΟΙ ΜΕ ΤΑ ΜΑΤ... ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΕΣ...

...ΓΙΟΥΝΙ!!! ΟΙ ΕΡΩΝΥΜΟΙ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΤΕΣ ΔΙΚΑΙΩΘΗΚΑΝ

σε ένα μήνα κάνουν άλλες δυο μέρες απεργία πείνας και ξαναφύγαν μόλις δικαιωθεί ο αγώνας. Δε φτάνει μόνο αυτό. Όταν οργισμένοι (κυρίως) Ρηξάδες κατέκριναν αυτούς που παρέμβαιναν στην Παν/μίου βρέθηκε άτομο που τους έλεγε: «Αν αύριο δεν αποφυλακιστεί να τα κάνουμε λίμπα, αλλά αυτό που κάνετε σήμερα δε βοηθάει σε τίποτα αύριο» (έδινε μάθημα τακτικής ο άνθρωπος και μάταια ένας αναρχικός προσπαθούσε να του εξηγήσει ότι δεν βρίσκονταν εκεί για να τα κάνουν λίμπα). Φαίνε-

15 δεν έδωσαν στον τύπο 2 ονόματα απεργών μόνο και μόνο γιατί θα ενοχλούσαν (πάράλειψη το είπαν αυτοί). Πάντως κάποιος αναρχικός στην Παν/μίου έκανε διάνα αναφερόμενος στους 15: «Αυτοί σε 10 χρόνια θα είναι βουλευτές». Πολιτική α-

Παν/μίου και σωστή ήταν και επιτυχία είχε. Σωστή ήταν και η άρνησή τους να διαλυθούν ησυχώς (χρειάστηκαν τα ΜΑΤ). Οι αποφάσεις των αντιεξουσιαστών συζητιούνταν και παίρνονταν την ίδια στιγμή, αυθόρμητα, χωρίς γραμμή, καθοδήγηση και πατερναλιστικές μεθόδους. Ας θλί-

Απο το ημερολόγιο ενός κρατουμένου

Παρασκευή 18-10-85

Το πρωί έφυγα από το ΔΔ/ΝΚ και πήγα στη Διεύθυνση Αστυνομίας Χανίων. Από κει με πήγαν στο Μεταγωγών Χανίων κάτω από τα Δικαστήρια. Με έβαλαν να περιμένω τη μεταγωγή. Περιμέναμε όλοι μαζί σ' ένα μικρό κελλί σαν σταύλο. 9 άτομα. Στις 2 ήρθε η κλούβα. Μας έβαλαν άρον-άρον μέσα, ενώ με το ζόρι μας άφησαν να κατουρήσουμε. Φύγαμε για Ηράκλειο. Στο δρόμο έβρεχε κι η κλούβα έσταζε. Μας πήγανε στο Μεταγωγών στο Ηράκλειο. Εκεί μας βάλανε στα κρατητήρια και θα καθόμαστε υποτιθέεται μέχρι το βράδυ για να φύγουμε με το καράβι για Πειραιά.

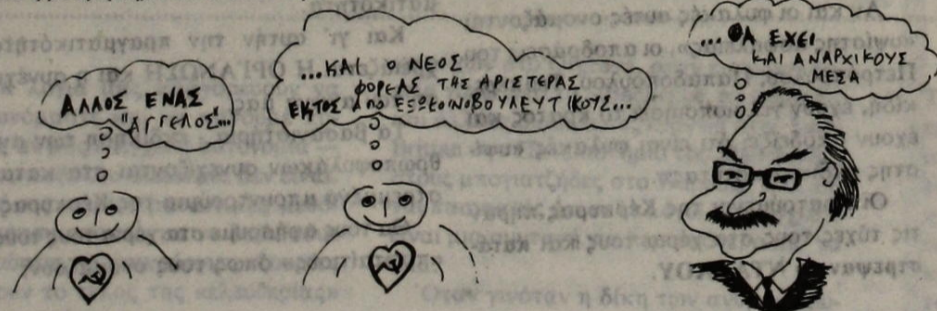
Είμαστε 9 και 2 που βρήκαμε 11. Μαζί μου ήταν ένας φαντάρος και όλοι οι άλλοι πήγαιναν για εφέσεις και αλλαγή φυλακών. Ένας γέρος ο Ψαριανός, είχε 32.5 χρόνια μέσα. Όταν φτάσαμε έστειλε ένα σκοπό να του αγοράσει μια κολόνα Μυρτώ. Δεν βρήκε και του έφερε ένα μικρό μπουκάλι. Το ήπιε στο λεφτό και μετά από μια ώρα ήθελε κι άλλο.

Δεν είχαν Μυρτώ και του έφεραν AFTER SHAVE. Τον ρωτήσαμε γιατί το θέλει και λέει έχω την καρδιά μου και θέλω να μυρίζω πού και πού. Μετά από λίγο του λέει να του πάρει κι άλλο. Ο φύλακας λέει δεν μπορώ να σου αγοράζω κάθε μισή ώρα κολώνια. Ένας άλλος έκανε φασαρία να του φέρουν Αρντάν. Μετά από λίγο ήρθε ένας ψυχίατρος και τους έφερε ένα μπουκάλι με υπνο-στεντόν. Αυτό ήταν: κάθε μισή ώρα λέγανε του σκοπού να τους δώσει πολλά, αλλά μόνο φασαρία και τίποτα άλλο. Το μεσημέρι θέλαμε να φάμε και δεν μας έδιναν τίποτα. Σε λίγο έρχεται ένα τύπος και μας λέει όποιος θέλει να φάει πρέπει να παραγγείλει στο εστιατόριο. Είχε μόνο κρέας με πατάτες και το πιο φτηνό ήταν το κοτόπουλο 220 δρχ. και τα υπόλοιπα 340.

Σε μια στιγμή μας φέρνουνε ένα τουρίστα αγνώστου εθνικότητας - δεν μιλούσε καμιά γλώσσα - που πείναγε πολύ και το μόνο που έλεγε ήταν πεινάω. Καθώς έκανε βόλτες είδε ένα μωβ με ρώσικη μέσα στα σκουπίδια. Ψάχνοντας κι άλλο βρήκε και λίγο ψωμί και άρχισε να τρώει. Του λέγανε ότι ήταν παλιό, αλλά δεν καταλάβαινε τίποτα. Σε λίγο μας έφεραν τα φαγητά. Λες και ήμασταν στη Μ. Βρετανία. Μας έδωσαν κι έφυγε. Φάγαμε όρθιοι πάνω σ' ένα μάγκκο. Όταν τελειώσαμε ο τουρίστας μάζεψε όλα τα πιάτα, το ψωμί και την σαλάτα και τα έφαγε μέχρι τελευταίο κόκκαλο. Δεν μπορούσαμε να καθήσουμε πουθενά. Φως δεν έμπαινε καθόλου και σου άφηνε την εντύπωση ότι ήταν νύχτα. Οι τελευταίοι μοντέλου τουαλέτες ήθελαν μπότες για να μπει μέσα και δεν έπρεπε να μείνεις καθόλου γιατί θα πέθαινες αμέσως. Μερικοί είχαν κάποιες κουβέρτες και ξεπλώσαμε πάνω να κοιμηθούμε αν μπορούσαμε. Καθένας έπαιζε το ρόλο του και δεν έπρεπε να δίνει κανείς σημασία στον άλλο, άμα ήθελε να περάσουν ήσυχα.

Το τοπίο θύμιζε φυλακές από MIDNIGHT EXPRESS. Δύο άλλοι έκαναν βόλτες πέρα δώθε χωρίς σταματημό 7 μέτρα πάνω-κάτω συνεχώς.

Αυτά ήταν τα σπουδαιότερα για σήμερα: μπορεί να θυμηθώ κάτι αργότερα.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΧΡΗΣΤΟ ΡΟΥΣΣΟ (ΠΑΤΡΑ)

Για το θέμα του ΧΡΗΣΤΟΥ ΡΟΥΣΣΟΥ δόθηκε τόση δημοσιότητα ώστε είναι περιττό να εξηγηθούν οι λόγοι που μας ώθησαν σε μία διαδήλωση συμπάραστασης και ενάντια στο σωφρονιστικό σύστημα. Οργανώθηκε μία επιτροπή συμπάραστασης από αναρχικούς και μέλη των αριστερών συσπειρώσεων και αποφασίστηκε συγκέντρωση-πορεία για την Πέμπτη 29-1. Το κάλεσμα στην πορεία δημοσιεύτηκε σ' όλες τις «προοδευτικές» τοπικές εφημερίδες. Στην πορεία συμμετείχαν 150-200 άτομα αναρχικοί - αυτόνομοι - συσπειρωσάκηδες - ρηγάδες. Πανώ υπήρχαν μόνο από αναρχικούς-συσπειρωσάκηδες αυτό όμως δεν εμπόδιζε κάποιες Αθηναϊκές και ντόπιες εφημερίδες να γράψουν ότι «η πορεία διοργανώθηκε από το ΡΗΓΑ - αριστεριστές». (Το γεγονός δεν το αναφέρουμε για να «δρέψουμε δάφνες αγωνιστικότητας» αλλά για

τον τρόπο αντιμετώπισης των εφημερίδων — οι αναρχικοί είναι πάντα αυτοί που τα «σπάνε».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ ΣΤΟΝ ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΧΡ. ΡΟΥΣΣΟ

- Επειδή δεν μπορούμε να μένουμε αμέτοχοι στον αγώνα που διεξάγει ο Χρ. Ρούσσος για μείωσή της ποινής του.
- Επειδή είμαστε μάρτυρες μιας ολοένα αυξανόμενης καταστολής απέναντι στη νεολαία και τις μειοψηφίες.
- Επειδή το πρόβλημα των φυλακών είναι ένα πρόβλημα οξυμένο αυτή την περίοδο και η αντιμετώπιση των μειοψηφιών έχει και κοινωνικές προεκτάσεις.

ΚΑΛΟΥΜΕ ΣΕ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ 29-1 ΣΤΙΣ 5μ.μ. ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΡΗΓΜΑΤΟΣ

Τους τελευταίους δέκα μήνες και μέσα από μια δίχρονη προπαγάνδα και δράση του αναρχικού χώρου διαπιστώνουμε μια θετική καταγραφή του από ένα, μικρό ίσως, αλλά σημαντικό μέρος της κοινωνίας και από ένα ακόμα μεγαλύτερο μέρος της τη διάλυση του νεφελώματος και της εικόνας του αναρχικού σαν περιθωριακού ατόμου με «χουλιγκανίστικη» δράση.

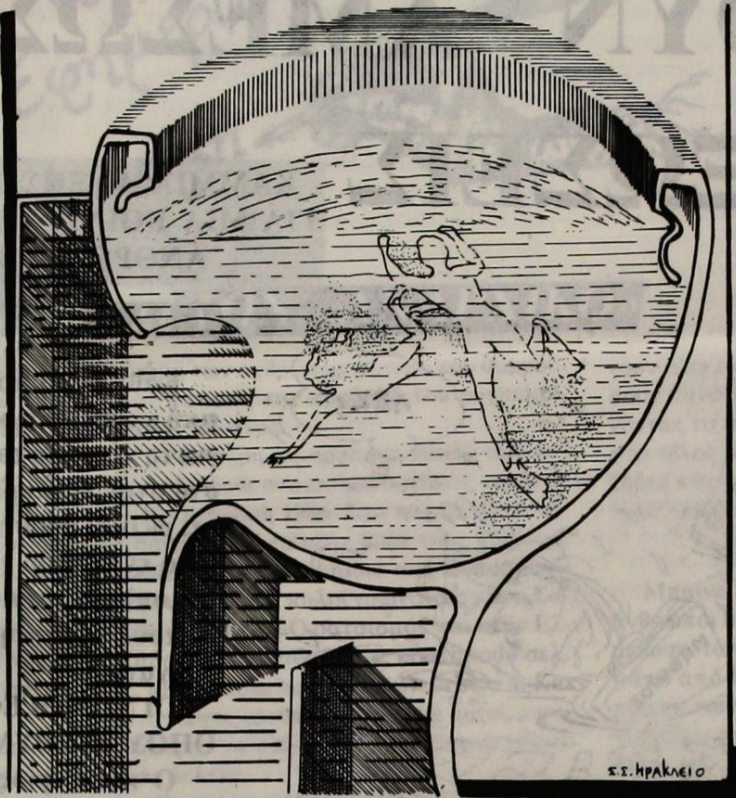
Αυτό βέβαια για μας δεν είναι αρκετό στο βαθμό που δεν υιοθετούμε Μαρξιστικές - λενινιστικές αντίληψεις για πρωτοπορείες και κατάληψη εξουσίας, οπότε μια κοινωνική συμπάθεια θα επέτρεπε την διατήρησή μας σ' αυτή. Σαφώς σαν αναρχικοί γνωρίζουμε ότι τις επαναστάσεις δεν τις πραγματοποιούν μικρές φράξιες αλλά ένα μεγάλο, το μεγαλύτερο σίγουρα μέρος της κοινωνίας. Γι' αυτό και οι παρεμβάσεις μας πρέπει να έχουν σαν σκοπό την ενεργοποίηση των πολιτών. Από την άλλη μεριά κατανοούμε μια επιπεδοποίηση και μια αδιαφορία και ηττοπάθεια ενός μεγάλου μέρους του κοινωνικού συνόλου, σαν αποτέλεσμα της διάψευσης του κλίματος «χαράς και ευδαιμονίας» που υπήρξε με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, γεγονός που επιβεβαιώθηκαν αρκετές φορές στον αιώνα που διανύουμε. Γίνεται λοιπόν κατανοητό ότι οι παρεμβάσεις μας σαν αναρχικών και η προπαγάνδα μας πρέπει να έχουν σαν στόχο, ενάντια στην κρατική αντίληψη για «εθνική ομοψυχία» και ομογενοποίηση, τη δημιουργία κοινωνικών ρηγμάτων.

ΧΩΡΟΙ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ

α) ΕΡΓΑΤΙΚΟ

Η παρέμβαση στον εργατικό χώρο διαγραφόταν πάντα σαν επιθυμία πολλών συντρόφων τα τελευταία χρόνια, χωρίς ωστόσο να κατορθωθεί η άρθρωση ενός πρακτικού λόγου, εκτός από μεμονωμένες και μάλλον ανεπιτυχείς προσπάθειες.

Απόρροια, τόσο των δικών μας πρακτικών αδυναμιών, απέναντι σ' ένα οργανωμένο μπλοκ, αντιδραστικό και προσαρμοσμένο στις κρατικές λογικές για διατήρηση του υπάρχοντος συν-

δικαλισμού, που να μην δεν καλύπτει τους εργάτες και σε μεγάλο μέρος έχει από χρόνια απομυθοποιηθεί, ωστόσο όμως έχει τη δύναμη να απομονώνει κάθε διαφορετική αντίληψη, όσο και μιας ηττοπάθειας και παθητικότητας των ίδιων των εργατών, που διαπιστώνεται μέσα από μια σειρά γεγονότων — κλείσιμο εργοστασίων και μαζικές απολύσεις, πάγωμα μισθών και σαν αποκορύφωμα η αδράνεια τους απέναντι στη δολοφονία του εργάτη Μαυροειδή, που καταδειχνει και τον κατασταλτικό ρόλο του σύγχρονου εργοστασίου και την εποδοχή της «εργατίστικης ιδεολογίας» — χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν υπάρχουν στιγμές που οι εργάτες εμφανίστηκαν στη σκηνή σαν αυτό που πραγματικά είναι.

Παρ' όλα αυτά, σήμερα μέσα από μια κρίση οικονομική και κοινωνική, συνεχώς αυξανόμενη, εντεινόμενη, και ωμή κρατική καταστολή βία από τη μια, και ενός στρώματος νέων εργατών που αρνούνται ν' αποδεχτούν την «εργατίστικη ιδεολογία» από την άλλη, κάνουν και δυνατή και αναγκαία την παρέμβασή μας. Παρέμβαση που θα στηρίζεται σε οργανωμένη και συνεχή βάση καθώς επίσης και

στην προώθηση της άμεσης δράσης (καταλήψεις εργοστασίων, άρνηση της προώθησης οικονομικών αιτημάτων κ.λπ.), παρέμβαση που θα εμπεριέχει προτάσεις για ζωή και αυτοοργάνωση έξω από το εργοστάσιο.

ΟΙΚΙΣΤΙΚΟ - ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΑ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ

Ένα μεγάλο και αυξανόμενο κοινωνικό σύνολο δείχνει όχι μόνο να κατανοεί και να αγωνιά γι' αυτά τα προβλήματα, αλλά να έχει και τη διάθεση να δράσει. Δεν είναι τυχαίο το μέγεθος του προβλήματος που δημιουργείται από το «νόμο για τα νοίκια», η διάσταση που του δόθηκε από τον τυπο ή οι υπουργοί που ανεβοκατεβαίνουν. Το κράτος έχει καταλάβει τη δυσάρεσκια που επικρατεί και προσπαθεί να δείξει ότι ενδιαφέρεται να δώσει λύσεις, φέροντας το πρόβλημα πάντα σε πρώτο πλάνο. Ούτε τυχαίο είναι ότι, όπου μέσα στις πόλεις φαίνεται να υπάρχουν κάποια σπέρματα ζωής επεμβαίνει το πολεοδομία να αναμορφώσει το χώρο ώστε να μην είναι δυνατό να υπάρξει αυτή η ζωή.

Φάνηκε καθαρά εξάλλου και στις παρεμβάσεις μας μετά την πυρηνική καταστροφή του Τσερνομπίλ, που από τη μια μεριά εί-

χαν μεγάλη κοινωνική αποδοχή και από την άλλη το κράτος θέλησε να παρέμβει, άμεσα τόσο με την καταστολή απέναντί μας όσο και με καθησυχασμούς και εκτονωτικές συγκεντρώσεις για το κοινωνικό σύνολο, δείχνοντας όμως καθαρά ότι δεν μπορεί να πείσει σ' αυτή την περίπτωση παρά μόνο να καταστείλει.

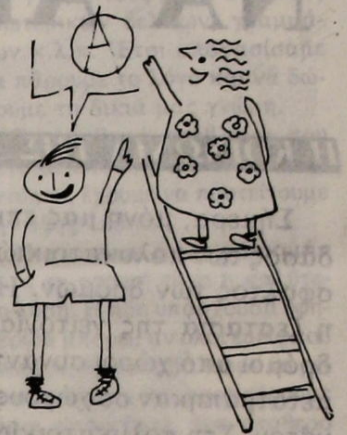
Γι' αυτό και πρέπει να τονίσουμε ότι, όσο φανερό είναι η απουσία ενός οργανωμένου αναρχικού λόγου γι' αυτά ακριβώς τα κοινωνικά ζητήματα άλλο τόσο και απαραίτητη.

Για παράδειγμα είναι λάθος που μετά τους σεισμούς στην Καλαμάτα δεν μπορέσαμε να καταδείξουμε ότι ο βαθμός καταστροφών ενός σεισμού δεν είναι τόσο ο παράγοντας ένταση-απόσταση όσο ο βαθμός κέρδους που αποζητά ο καπιταλισμός.

Είναι λοιπόν αναγκαία η άρθρωση αναρχικού λόγου πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, πέρα και έξω όμως από λογικές περιβαλλοντιστικές ή τρόπους και προτάσεις «εναλλακτισμού» που και αφομοιώσιμες είναι και ευπρόσδεκτες από το κράτος.

«Πρέπει να κατανοήσουμε ότι το «πνεύμα του αυθορμητισμού» και της διαφοροποίησης που διαποτίζει την οικολογική στάση απέναντι στο φυσικό κόσμο, πρέπει τώρα να στραφεί προς την κατεύθυνση της επαναστατικής αλλαγής και της ουτοπικής ανοικοδόμησης του κοινωνικού κόσμου. Η ιδιοκτητική κοινωνία, η ιεραρχία, η κυριαρχία και το κράτος, σ' όλες τους τις μορφές, είναι ασυμβίβαστες με την επιβίωση της βιόσφαιρας. Η οικολογική δράση ή είναι επαναστατική δράση ή δεν είναι απολύτως τίποτα. Κάθε απόπειρα μεταρρύθμισης μιας τάξης πραγμάτων, που από την ίδια της τη φύση στρέφει την ανθρωπότητα ενάντια σ' όλες τις δυνάμεις της ζωής, είναι μια καθαρή απάτη και χρησιμεύει απλώς σαν ασφαλιστική δικλείδα για τους κατεστημένους θεσμούς».

(Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ)

ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΑΙΕΣ ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ

α) Όσον αφορά το θέμα αφομοιώσιμου και μη αφομοιώσιμου που πολύ συχνά απασχολεί τον αναρχικό χώρο, πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι: από τη στιγμή που το κράτος έχει εισχωρήσει σε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, πρώτιστη σημασία έχει ο λόγος που αρθρώνεις καθώς και η δύναμη κι η αποφασιστικότητα ώστε να φτάνεις κάθε κατάσταση που δημιουργεί στο έσχατο της σημείο.

β) Στην όποια ανάλυση ή κριτική μας για την κοινωνική κατάσταση σήμερα, χρειάζεται να τονίσουμε ότι οι παρεμβάσεις μας πρέπει να έχουν σαν στόχο ένα πολίτη ενεργό και μάλιστα αυτενεργό και όχι θεατή που θα μας βλέπει με καλό ή κακό μάτι. Ενώ για όσους έχουν ηττοπαθή ή απαισιόδοξη διάθεση τονίζουμε ότι:

«Σε μια εποχή τέτοιας αστάθειας, κάθε δεκαετία συντομεύει μια γενιά αλλαγής κάτω από σταθερές συνθήκες. Θα πρέπει να κοιτάζουμε ακόμα μακρύτερα στον αιώνα που έρχεται. Δεν μπορούμε να είμαστε υπερβολικά φειδωλοί στην αποδέσμευση της φαντασίας των ανθρώπων».

Υ.Γ. (Πρέπει να τονιστεί ότι το κείμενο δεν είναι κύρια κείμενο προτάσεων. Ελπίζουμε να λειτουργήσει σαν απαρχή για κάποιες συζητήσεις για την κατεύθυνση και οργάνωση των παρεμβάσεών μας που από 'δω και μπρος είναι επιτακτική ανάγκη και επιθυμία όλων μας να πραγματοποιηθούν).

Νέα διπλώματα Η καινούρια μέθοδος άρνησης του διπλώματος οδήγησης σε «ανεπιθύμητους» οδηγούς.

Η αφαίρεση των διπλωμάτων οδήγησης από όσους έχουν με οποιοδήποτε τρόπο χαρακτηριστεί «ψυχοασθενείς» (είτε λόγω «διάγνωσης» κάποιου «επαίοντος», είτε λόγω απαλλαγής απ' το στρατό για λόγους «ψυχικής υγείας», υπήρξε ένα μέτρο, που απ' την αρχή της εφαρμογής του, συνάντησε την αντίδραση και αντίσταση όχι μόνον των άμεσα θιγόμενων και είχε καταγγελθεί σαν ρατσιστικό - εξοντωτικό.

Δεν ήταν όμως, η δικαιολογημένη — αν και ελάχιστα οργανωμένη — αντίσταση, που τερμάτισε την εφαρμογή του. Ήδη έχουν σταματήσει να στέλνονται ειδοποιήσεις για παράδοση του διπλώματος, μια που ένα αποδοτικότερο μέτρο, οπωσδήποτε

τε ανθεκτικότερο στις επικρίσεις και δυσκολότερο να παρακαμφθεί βγαίνει στην επιφάνεια. Πρόκειται για υποχρεωτική αλλαγή όλων των διπλωμάτων, που θα γίνει σταδιακά. Πράγμα, που σημαίνει ότι αντί να σε καλούν να παραδώσεις το δίπλωμά σου, καλείσαι ο ίδιος να παραλάβεις το νέο ροζ δίπλωμα, το οποίο βέβαια θα αρνούνται να σου δώσουν (γνωρίζουμε ότι το τελευταίο έχει ήδη γίνει).

Μέσα στα πλαίσια του εκσυγχρονισμού του ελέγχου της δραστηριότητας, της ιδιωτικής ζωής, των απόψεων, της ατομικότητας των πολιτών, το εκτραυματικό τέκνο του κράτους, η καταστολή, ξαναχτυπά. Είναι κοινός τόπος, παρόλα αυτά το αναφέρουμε ότι κύριος στόχος είναι απ' τη μία το άμεσο χτύπημα των ανθρώπων που έχουν διαλέξει το «τρελόχαρτο» για ν' αποφύγουν την τρέλα - χωρίς εισαγωγικά αυτή τη φορά - της στράτευσης, κι απ' αυτήν άλλη η άμεση τρομοκράτηση όσων έχουν σκοπό να τυλιχτούν στο «ζουρλομαν-

δύα» ενός χαρακτηρισμού για να μην τους δέσουν μ' ένα ζουρλομανδύα χρώματος χακί, για να μην αναφέρουμε κι αυτούς που «καβαλάνε το καλάμι» επειδή τους καβαλάνε καθημερινά οι κάθε λογής βιαστές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Ένα μέτρο, λοιπόν, που τηρεί τα προσχήματα. Μια που όταν πρόκειται για την «πάταξη της γραφειοκρατίας» και την «καλή λειτουργία των υπηρεσιών», όπως εύσχημα έχουν μετονομάσει την βίαιη παραβίαση της ατομικότητας και την ολοκληρωτική επέμβαση στη ζωή των ανθρώπων, όλοι — ή σχεδόν όλοι — κάνουν την πάπια. Έτσι βλέπουμε να περνάει στο ντούκου — ή μήπως όχι; — και σιωπηρά (τουλάχιστον αυτό ελπίζουν οι εμπνευστές τους το μέτρο της υποχρεωτικής περιθωριοποίησης ενός αριθμητικά μεγάλου κομματιού κύρια της νεολαίας. Όταν οι ΤΡΕΛΛΟΙ επιμένουν να οδηγούν τη ζωή μας, εμείς οι «τρελλοί» πρέπει — αν μη τι άλλο — να τους πάρουμε το δίπλωμα.

ΚΑΜΜΙΑ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΑ ΝΟΙΚΙΑ ΝΑ ΑΚΥΡΩΘΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΟΙ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΕΡΗΣΗΣ

Σήμερα, μόνη μας επιλογή το τσιμεντένιο δάσος των πολυκατοικιών και η ατελείωτη ασφαλτος των δρόμων. Η κοινωνικότητα και η ζεστασιά της γειτονιάς εξαφανίστηκε. Οι δρόμοι από χώροι συνάντησης και παιχνιδιού μετατράπηκαν σε χώρους αποξένωσης και θανάτου. Στη πολυκατοικία-φυλακή, στο διαμερίσμα κελί, κατοικούμε άγνωστοι μεταξύ μας. Η κατοικία μια από τις βασικές ανάγκες του ανθρώπου έγινε η φυλακή μας, κάτω απ' τις υπαγορεύσεις του εμπορευματικού κέρδους.

Άλλοι επιλέγουν το που θα κατοικήσουμε, άλλοι επιλέγουν το πως θάναη η κατοικία μας.

Αλλά δεν έφτανε μόνο αυτό. Στο εμπορευματικό κέρδος των κατασκευαστριών εταιριών, απ' τις πωλήσεις των διαμερισμάτων, ήρθε να προστεθεί και η εκμετάλλευση του ΕΝΟΙΚΙΟΥ.

Η κοινωνία του οργανωμένου ψεύδους θέλοντας να ικανοποιήσει τη ψευδαίσθηση της ιδιοκτησίας, που η ίδια καλλιεργεί, δημιούργησε χιλιάδες μικροϊδιοκτήτες διαμερισμάτων, όχι μόνο για ιδιοκατοίκηση αλλά και για εκμετάλλευση, για νοίκιασμα. Τους έριξε δηλαδή στη πλάνη ότι κατέχουν κι' αυτοί ιδιοκτησία που μπορούν να εκμεταλλευτούν. Έτσι κρύβει το μεγάλο της ψέμμα, της οργανωμένης καθημερινής εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, που γεννάει καινούριες κατηγορίες καταπιεζόμενων ανθρώπων, όπως οι ενοικιαστές.

Το οικονομικό βάρος του ενοικίου παράλληλα με τη μικροαστική ιδεολογία της ιδιοκτησίας, καλλιέργησε στη μάζα των εργαζόμενων το απατηλό όνειρο απόκτησης ιδιοκτητικής στέγης.

Οι ψηλές όμως τιμές αγοράς ή κατασκευής κατοικίας, αποκλείουν την πλειοψηφία των εργαζόμενων, ξεσκεπάζοντας την απατηλότητα του ονείρου. Στην κοινωνία της αποστέρησης, το κυνήγι των μαγισσών για τους πολλούς, καταλήγει στην αρχή πάλι της αφετηρίας του, με τα χέρια αδειανά.

Η ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΑΠ' ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑ ΤΩΝ ΛΙΓΩΝ, ΕΙΝΑΙ ΚΛΟΠΗ.

ΕΥΡΩΠΗ 70-80: Η συσσώρευση των εργατών στα μεγάλα αστικά κέντρα, απαραίτητη προϋπόθεση της συσσώρευσης κεφαλαίου για τ' αφεντικά, δημιούργησε τις πόλεις τέρατα, με όλα τα γνωστά προβλήματα.

Τα σπίτια δε φτάναν, βρέθηκε η λύση των πολυκατοικιών, των διαμερισμάτων «φυλακών» μ' όλα τα επακόλουθα του εμπορευματικού κέρδους.

Ο νόμος προσφοράς και ζήτησης, βασική αρχή της δημοκρατίας του κεφαλαίου, λειτούργησε στην εντέλεια ακόμα και στο ζήτημα της στέγης. Επίκεντρό η ΓΕΡΜΑΝΙΑ και η ΟΛΛΑΝΔΙΑ.

Η εξουσία ανίκανη να λύσει το πρόβλημα που δημιούργησε η ίδια, προσπαθούσε με νόμους και άλλα τερτίπια να το κουκουλώσει.

Η απάντηση όμως ήρθε μόνη της απ' τους ίδιους τους άστεγους. Κατώρθωσαν να ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΘΟΥΝ, έξω απ' τα κόμματα και διάφορους αυτόκλητους σωτήρες, να φτιάξουν δυναμικά κινήματα (κράκερς, σκουάτερς), και

ΕΞΩΣΕΙΣ

να περάσουν σε καταλήψεις των αδειανών σπιτιών. Το κράτος παρά τη χρήση βίας, αναγκάστηκε να δεχτεί τη κατάσταση σαν δεδομένη. Το πρόβλημα της στέγης βέβαια δεν λύθηκε στην ουσία του, ήταν όμως η πιο δίκαιη κοινωνική πρακτική των εργαζόμενων που απαντούσε μ' αξιοπρέπεια στην εξαθλίωσή τους.

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΤΗΣ ΜΙΣΘΩΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗ ΓΕ' ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΖΟΥΝ ΤΑ ΙΔΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ 1987

Η Αθήνα πιστό αντίγραφο των αστικών κέντρων της Δύσης, δεν θα μπορούσε ν' αποτελέσει εξαίρεση. Στην Αθήνα του 1987, δεν αρκεί να διαπιστώσει κάποιος ότι η ΣΤΕΓΗ έγινε αντικείμενο εκμετάλλευσης. Αυτό είναι το μικρότερο κακό. Στην Αθήνα του 1987 κοντεύει να δίνουμε όλο το μισθό μας για το νοίκι ενός τσιμεντένιου κλουβιού, ενώ συγχρόνως ζούμε στην αγωνία, να βρεθούμε ένα πρωί στο δρόμο. Μισθωτός και ενοικιαστής σήμερα αποτελεί την πιο άγρια μορφή εκμετάλλευσης. Δεν πρέπει όμως να μας διαφεύγει, ότι όλοι οι μισθωτοί, κι αυτοί που έχουν ένα διαμέρισμα για ιδιοκατοίκηση και μεις που νοικιάζουμε, είμαστε σύντροφοι. Είμαστε η νέα μορφή σκλάβων που απαιτούν οι καιροί. Οι σύντροφοι της μισθωτής σκλαβιάς και της καθημερινής μιζέριας δεν είναι εχθροί μας, επειδή κατώρθωσαν μ' αιματηρές οικονομίες ν' αποκτήσουν ένα τσιμεντένιο κλουβί. Απ' αυτούς ζητάμε τη συμπαράστασή τους και πιστεύουμε ότι την έχουμε. Εχθροί μας είναι αυτοί που είναι υπαίτιοι για τη μιζέρια μας. Οι κεφαλαιοκράτες, οι πολιτικοί και το κράτος.

Οι αυξήσεις όλων των προϊόντων άνοιξαν την όρεξη και στα νοίκια. Κι' ενώ οι κηφίνες δρέπουν τους καρπούς των αυξήσεων, εμείς βουλιάζουμε στην εξαθλίωση της ΑΤΑ.

Τρία χρόνια τώρα κυβέρνηση, κόμματα, σύλλογοι, συζητάνε. Διαπραγματεύσεις, συναλλαγές, τι μου δίνεις, τι σου δίνω, ώστε να βουλευτούμε όλοι, έχοντας και τη πίτα αφάγωτη και το σκύλο χορτάτο.

Όλοι μιλάνε «εξ' ονόματός μας», όλοι θέλουν «το καλό μας». Και μεις θεατές στη γωνιά να παρακολουθούμε τις εξελίξεις, ενώ τα νοίκια ανεβαίνουν και οι εξώσεις έχουν γίνει χιλιάδες. Πιστεύουμε ότι ήρθε η ώρα να μιλήσουμε κι' εμείς.

ΚΑΜΜΙΑ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΑ ΝΟΙΚΙΑ ΣΗΜΕΡΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΣΤΕΓΑΣΗ ΑΥΡΙΟ

Η ΑΣΤΕΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Κάθε φορά που η Ιεραρχημένη Εμπορευματική κοινωνία εγκυμονεί κάποιο πρόβλημα, που για τη γέννησή του είναι η ίδια υπεύθυνη, προστά στην ηθελημένη ανικανότητά της να το λύσει ριζικά, προσπαθεί να το απαλύνει με το στήσιμο ενός νέου νόμου. Έτσι η πληθώρα και η πολυπλοκότητα των νόμων, αρνείται την αρχική τους πρόθεση, κάνοντας την εφαρμογή τους αδύνατη.

ΟΙ ΝΟΜΟΙ ΕΦΑΡΜΟΖΟΝΤΑΙ ΟΤΑΝ ΚΑΙ ΟΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ.

Ο καινούριος νόμος για τα νοίκια δεν θα μπορούσε ν' αποτελέσει εξαίρεση από την ίδια του τη φύση. Κι' αν ακόμα κάποιος καλοπροαίρετα δεχτεί, ότι οι νομοθέτες έχουν τη «καλή διάθεση» να προστατέψουν τους ενοικιαστές, μια πιο εξεταστική ματιά στην ουσία, θα διαλύσει τη πλάνη του, και θα τον πείσει για το αντίθετο.

Αφού ο περιβόητος νόμος δέχεται την αύξηση των ενοικίων, αφού αφήνει παράθυρα για εξώσεις, από τι θα μας προστατέψει; Μήπως απ' την πραγματικότητα του κρυφού μισθώματος έξω απ' τα επίσημα συμβόλαια; Οι συντελεστές και οι ζώνες το μόνο που προδικάζουν, είναι να προετοιμαζόμαστε για αυξήσεις κρυφές ή φανερές. Αυτά τα γνωρίζουμε καλύτερα απ' τον καθένα, μιας κι εμείς πληρώνουμε τη νύφη.

Ήρθε ο καιρός να καταλάβουμε ποια συμφέροντα εξυπηρετούν οι νόμοι. Οι νομοθέτες και τ' αφεντικά τους, κάτοχοι των ρετιρέ και των επαύλειων των βορείων προαστίων, ας έρθουν να κατοικήσουν στα κλουβιά των 60τ.μ. και μετά το συζητάμε.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΕΣ

Ας μην περιμένουμε από κανένα νας μας «σώσει».

Ας μην παρακολουθούμε παθητικά τις εξελίξεις.

Όσο δεν παίρνουμε τις τύχες μας στα χέρια μας, όσο δεν παίρνουμε πρωτοβουλίες, τους δίνουμε το ελεύθερο ν' αποφασίζουν όπως τους βολεύει.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΕΣ

μόνο εμείς οι ίδιοι μπορούμε ν' αγωνιστούμε αποτελεσματικά για το πρόβλημά μας.

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΘΗΤΕ, πάρτε τις τύχες στα χέρια σας, αντισταθείτε μ' αξιοπρέπεια στην εξαθλίωση.

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗ

ΣΗΜΕΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΩΡΙΣ

ΑΥΡΙΟ ΘΑΝΑΙ ΑΡΓΑ ΑΣ ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΔΡΑΝΕΙΣ ΝΑ ΜΑΣ ΠΕΤΑΞΟΥΝΕ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΟΙΚΩΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Το πιο πάνω κείμενο μοιράστηκε στον Ζωγράφο καλώντας για συγκέντρωση στις 8/2/87 στον Κινηματογράφο «Ανοιξη».

Η συζήτηση που έγινε είχε σαν θέμα την παραπέρα μεθόδεση του αγώνα.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΗΣ ΑΓΚΟΝΑ (ΙΤΑΛΙΑ 1914)

Το σπέρμα του Αναρχισμού στην Ιταλία, από το 1864 ακόμη (ίδρυση της Α' Διεθνούς), αποκρυσταλλώνεται με το Α' Πανιταλικό συνέδριο στο Ρίμινι το 1872.

Οι αναρχικοί αγωνιστές που μέχρι τότε συμμετείχαν ενεργά σ' όλα τα συνέδρια, τις εκδηλώσεις και τους αγώνες των εργαζομένων, διαχωρίζουν τη θέση τους και εξαπολύουν ένα πλέγμα επιθέσεων ενάντια στο Γενικό Συμβούλιο, που χαλιναγογούσε την Α' Διεθνή Ένωση Εργαζομένων. Το επαναστατικό κίνημα της περιόδου αυτής πραγματοποιεί δυο εξεγέρσεις που αποτυγχάνουν.

Η μια γίνεται στη Μπόλωνα (Αύγουστος 1874) και η άλλη στην Επαρχία Ματζέ της Ν. Ιταλίας. Και οι δυο ήταν οργανωμένες από Αναρχικούς και είχαν σαν σκοπό τη γενίκευση της ελάνιασης.

Με το κλείσιμο της περιόδου αυτής ανοίγει η περίοδος της προπαγάνδας με τη δράση, που θα διαρκέσει μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα.

Τα πιο σημαντικά επεισόδια αυτής της περιόδου είναι: Απόπειρα δολοφονίας του βασιλιά της Ιταλίας Ουμπέρτο Β' στη Νάπολι από τον αναρχικό μάγειρο Τζιοβάνι Πασανάντε από τα Βασιλικάτα (17.11.1878). Έκρηξη βόμβας στο Παλάτσο Μαρτσιόλι του Μιλάνου (20.1.1893), έκρηξη βόμβας στο Παλάτσο Μοντεσιτόριο της Ρώμης (8.3.1894). Δολοφονία του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Σαντί Καρνό στη Λυών, από τον Ιταλό αναρχικό φούρναρη Ιερώνυμο Σάντε Καζέριο (24.4.1894) σαν

πράξη εκδίκησης για την εκτέλεση του Γάλλου αναρχικού Αύγουστου Βαγιάν που είχε ρίξει βόμβα στη Γαλλική Βουλή. Ένας άλλος Ιταλός αναρχικός ο Μικέλε Ατζιολλίλο - εξόριστος στο Λονδίνο - πήγε στην Ισπανία και σκότωσε τον πρωθυπουργό Κάνοβαν ντε Καστίλιο υπεύθυνο για δικαστικές αποφάσεις και τη φρίκη των φυλακών Μοντχουίτς. Δεύτερη απόπειρα δολοφονίας του βασιλιά Ουμπέρτο Β', από τον αναρχικό Πιέτρο Ατσιάπιτο (22.4.1897). Τρίτη απόπειρα και δολοφονία του Ουμπέρτο Β' στη Μόντσα, από τον αναρχικό υφαντουργό Ικαετάνο Μπρέσι από το Πράτο της Φλωρεντίας (28.7.1900). Ο Μπρέσι απεσταλμένος μιας αναρχικής ομάδας στο Πάτερσον του Νιου Τζέρσεϋ σκότωσε τον Ουμπέρτο εκδικούμενος για την καταστολή των εργατών το Μάη του 1898.

Ο εντεινόμενος Αναρχικός αγώνας κερδίζει έδαφος στο επαναστατικό προτσές, από το 1900 μέχρι την άνοδο του φασισμού.

Την περίοδο αυτή, ο επαναστατικός αναβρασμός της Ιταλίας φτάνει στο απόγειό του, με μια σειρά από εξεγέρσεις ανατρεπτικού χαρακτήρα. Οι οργανώσεις των Αναρχικών καθώς και η Ιταλική Συνδικαλιστική Ένωση (U.S.I.) ελεγχόμενη από το Αναρχικό κίνημα προειδοποιούν το λαό για επερχόμενη δικτατορία καλώντας τον να μην εγκαταλείψει τις αρχές της άμεσης δράσης και της σύγκρουσης με τα αφεντικά, γιατί η εργατική τάξη θα χτυπηθεί και θα νικηθεί.

Με αφορμή την οικονομική κατάσταση, της εργατικής τάξης εξαιτίας του πολέμου της Λιβύης και την καταδίκη των αναρχικών Μαζέτι και Μορόνι που αρνήθηκαν να πολεμήσουν στη Λιβύη, ξεσπάει το κίνημα της Αγκόνα που διήρκεσε από τις 8 μέχρι και τις 14 Ιουνίου του 1914.

Η Κόκκινη βδομάδα της Αγκόνα δεν ήταν κινητοποίηση προετοιμασμένη και οργανωμένη, ήρθε ξαφνικά σαν αυθόρμητη αντίδραση ενός αγριεμένου λαού εναντίον των δυνάμεων της τάξης.

Η κλιμάκωση των κινητοποιήσεων από τους Αναρχικούς με σκοπό να πετύχουν την αποφυλάκιση του Μαζέτι και Μορόνι καθώς και οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις και συγκεντρώσεις που πλήθαιναν στην Αγκόνα αλλά και στην υπόλοιπη Ιταλία δημιούργησαν έντονη φωνή διαμαρτυρίας ενός λαού καταπιεσμένου και εκμεταλλεμένου.

Τα αποτελέσματα των κινητοποιήσεων δεν ήταν και σπουδαία και η κυβέρνηση δεν έδειχνε να υποχωρεί. Για το λόγο αυτό οι επαναστάτες έπρεπε να βρουν έναν άλλο τρόπο διαμαρτυρίας, πιο θεαματικό, που θα μπορούσε να αφυπνίσει την κοινή γνώμη και να εντυπωσιάσει τις αρχές.

Σε μια συγκέντρωση στην Αγκόνα αποφασίστηκε η παρεμπόδιση μιας γιορτής της άρχουσας τάξης. Οι αρχές θα γιόρταζαν την «παραχώρηση» του κανονισμού των πειθαρχικών συνταγμάτων και στρατιωτικές παρελάσεις, παρουσία του Βασιλέα και των δημοτικών αρχών.

Η αναστάτωση της γιορτής αυτής, την ίδια μέρα, με συγκεντρώσεις και συνελεύσεις που θα συγκαλούσαν οι επαναστάτες σ' όλες τις πόλεις της Ιταλίας, θα υποχρέωνε την κυβέρνηση είτε να κλείσει το στρατό στους στρατώνες είτε να τον χρησιμοποιήσει σαν δύναμη καταστολής, πράγμα που θα εμπόδιζε τις παρελάσεις. Το παραπάνω σκεπτικό το πρόβαλε πρώτο το αναρχικό περιοδικό Βολοντά που τυπωνόταν στην Αγκόνα, υποστηρίχτηκε και προπαγανδίστηκε με ενθουσιασμό, και την Κυριακή 8 Ιουνίου εφαρμόστηκε σε πολλές πόλεις.

Οι στρατοκρατικές παρελάσεις δεν έγιναν και οι εκδηλώσεις των επαναστατών είχαν μεγάλη επιτυχία σε πολλές πόλεις της Ιταλίας.

Ωστόσο η βλακεία και η κτηνωδία της αστυνομίας, έδωσαν άλλη τροπή στα πράγματα.

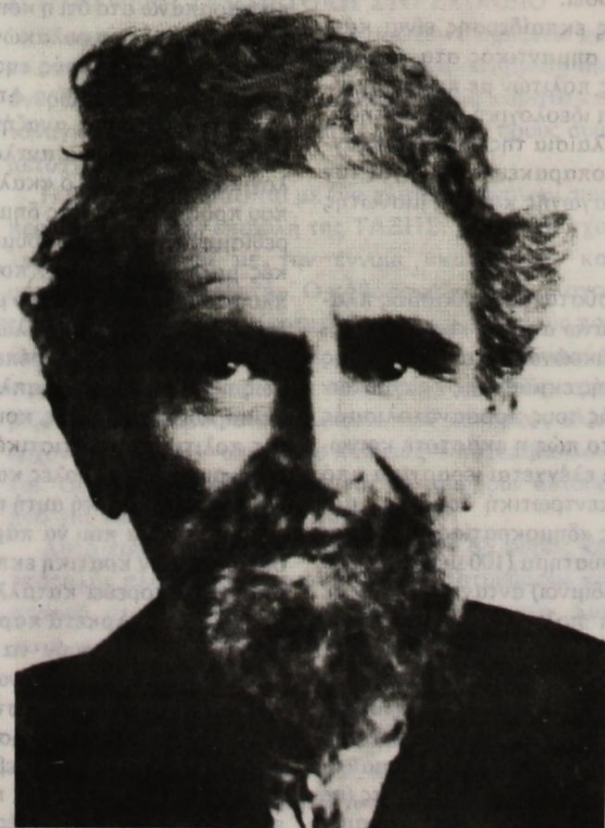
Όλο το πρωί στην Αγκόνα, ο στρατός ήταν κλεισμένος στους στρατώνες και δεν έγινε τίποτα σοβαρό. Το απόγευμα, έγινε μια συγκέντρωση στη Βίλλα Ρόσα κι έπειτα από τις ομιλίες των εκπροσώπων των διαφόρων επαναστατικών οργανώσεων που αναφέρθηκαν στους λόγους που προκάλεσαν την εκδήλωση, ο κόσμος άρχισε να φεύγει.

Στις πόρτες, όμως, ήταν η αστυνομία: υποχρέωνε τον κόσμο να σκορπίσει και να πάει σπίτι του. Ωστόσο, κλοιοί από αστυνομικούς είχαν μπλοκάρει όλους τους δρόμους απ' όπου ο κόσμος θα μπορούσε να φύγει και τον εμπόδιζαν να περάσει. Το γεγονός αυτό οδήγησε σε σύγκρουση: οι αστυνομικοί πυροβόλησαν και σκότωσαν δυο νέους ενώ τραυμάτισαν σοβαρά έναν άλλο.

Αμέσως, χωρίς καμία καθυστέρηση οι εργαζόμενοι βάσας των τραμ, της Γενικής συνομοσπονδίας (CGL), και της Ιταλικής Συνδικαλιστικής Ένωσης (U.S.I.) κηρύ-

σους απεργία. Μαζί τους απεργούν όλα τα συνδικάτα της Αγκόνας και η κατάσταση της γενικής απεργίας θα μπορούσε να εξελιχθεί σε επανάσταση. Λεηλατήθηκαν απορροπεία, επιτάχθηκε το στάρι και στήθηκε μια οργάνωση για να καλύψει τις ανάγκες του πληθυσμού σε τρόφιμα. Στις 9 Ιουνίου η πόλη ήταν γεμάτη στρατό, στο λιμάνι ήταν αραγμένα πολεμικά πλοία, η εξουσία όμως δεν τολμούσε να χτυπήσει, μολονότι έστελνε να τριγυρουν στην πόλη ισχυρά περίπολα. Δεν ένοιωθε, προφανώς, σίγουρη για το αν θα την υπάκουαν οι φαντάροι κι οι ναύτες. Πράγματι, οι φαντάροι κι οι ναύτες συναδελφώνονταν με το λαό. Οι γυναίκες, περιποιούνταν τους φαντάρους, τους έδιναν κρασί και τσιγάρα και τους πρότρεπαν ν' ανακατευθούν με το πλήθος. Που και που, ο λαός έφτυνε τους αξιωματικούς και τους χτυπούσε μπροστά στους φαντάρους που, όχι μόνο τα άφηναν να γίνονται όλα αυτά αλλά και τα ενθάρρυναν με τα λόγια και τις πράξεις τους. Η απεργία έπαιρνε μέρα με τη μέρα ολοένα και πιο έντονο επαναστατικό χαρακτήρα, ενώ οι διακηρύξεις έλεγαν ανοιχτά ότι το ζήτημα δεν ήτανε πια μια απεργία αλλά η οργάνωση της ζωής της πόλης σε καινούρια βάση.

Στο μεταξύ, το κίνημα είχε απλώθει αστραπαία στην περιοχή των Μαρς και στη Ρομάνια, κι επεκτεινόταν στην Τοσκάνη και στη Λομβαρδία. Η διάθεση των εργαζομένων ευνοούσε μια αλλαγή του καθεστώτος.

Στις 10 Ιουνίου, κι ενώ έχει ξεσπάσει γενική απεργία διαμαρτυρίας στην υπόλοιπη Ιταλία, σαμποτάρονται οι σιδηροδρομικές γραμμές που οδηγούν στην Αγκόνα. Έτσι εμποδίζεται η μεταφορά στρατευμάτων ενώ επιτρέπεται η κίνηση μόνο των τρένων που θα ήταν χρήσιμα στο επαναστατικό κίνημα.

Στις 11 Ιουνίου, ξεσπάνε πυρκαγιές στην πόλη ενώ ο λαός αναλαμβάνει μόνος του τον επισιτισμό του.

Κι όμως, με μια μόνο κίνηση, τότε που οι ελπίδες ήτανε μεγαλύτερες από κάθε άλλη φορά, η ηγεσία της (σοσιαλιστικής) Γενικής Συνομοσπονδίας Εργατών C.G.L.) κηρύσσει τον τερματισμό της κινητοποίησης και διατάσσει τηλεγραφικά το σταμάτημα της απεργίας. Οι άνθρωποι που είχαν αποκτήσει εμπιστοσύνη στον εαυτό τους και πίστευαν ότι έπαιρναν μέρος σ' ένα γενικό κίνημα, αποπροσανατολίστηκαν.

Η ελεγχόμενη από τους αναρχικούς Ιταλική συνδικαλιστική ένωση (U.S.I.) είδε ότι ήταν φυσικά αδύνατο ν' αντισταθεί μόνη της, και το κίνημα έσβυσε, μετά από το ξεπούλημα των σοσιαλιστών. Στις 13 Ιουνίου του 1914 ξαναρχίζει σιγά σιγά η δουλειά ενώ στις 14 του μηνός έχει επικρατήσει για τα καλά η ομαλότητα.

Ο Μαλατέστα που συμμετείχε στην εξέγερση διηγήθηκε τι έγινε μετά την δολοφονία των εργατών στην Αγκόνα:

«Η κυβέρνηση προσπάθησε να εμποδίσει να τηλεγραφηθούν τα γεγονότα της Αγκόνα σ' άλλα μέρη της χώρας· όμως παρόλα αυτά, τα νέα μαθεύτηκαν λίγο-λίγο και ξεσπασαν απεργίες σ' όλες τις πόλεις της Ιταλίας. Οι δυο οργανώσεις, η Γενική Συνομοσπονδία Εργατικού Δυναμικού που είναι ρεφορμιστές κι η Συνδικαλιστική Ένωση με τάσεις επαναστατικές, κήρυξαν γενική απεργία κι ακολούθησε κι η Ένωση Σιδηροδρομικών.

«Αυτές οι απεργίες κι οι διαδηλώσεις στις διάφορες πόλεις προκάλεσαν νέες συγκρούσεις με την αστυνομία και νέες σφαγές Αμέσως χωρίς καμιά κοινή συνεννόηση, αφού το ένα μέρος δεν είχε ιδέα τι γινόταν στο άλλο, μια και είχαν σταματήσει οι επικοινωνίες, η κίνηση πήρε παντού ένα επαναστατικό χρώμα, και σε πολλά μέρη κηρύξανε Δημοκρατία, που σήμαινε για το λαό αυτόνομο Κομμούνια.

«Όλα πήγαιναν θαυμάσια, η κίνηση απλωνόταν κι η απεργία των σιδηροδρομικών που απλώθηκε σ' όλες τις γραμμές, παράλυσε την κυβέρνηση· οι εργάτες άρχισαν να παίρνουν στην πράξη μέτρα κομμουνισμού, έχοντας στο νου να ξαναοργανώσουν την κοινωνική ζωή πάνω σε νέα βάση, όταν ξάφνου η Συνομοσπονδία Εργατικού Δυναμικού, με μια πράξη που χαρακτηρίστηκε προδοτική, διέταξε να σταματήσει η απεργία, φέρνοντας έτσι σύγχυση κι αποθάρρυνση στους εργάτες.

«Η κυβέρνηση δεν άργησε να επωφεληθεί απ' την κατάσταση κι άρχισε «ν' αποκαθιστά την τάξη»».

Αλλά το κοινωνικό ανατρεπτικό κίνημα δεν είχε πει ακόμα την τελευταία του λέξη. Οι μαυροκόκκινες σημαίες επανεμφανίζονται στους δρόμους της Ιταλίας με την κατάληψη των εργοστασίων και της γης από τους προλετάριους τη διετία 1920 - 1921.

«ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ»

1926: Ο Δελμούζος και ο Γληνός απολύονται για «αντιθησκευτικότητα» «αντεθνικότητα», «ανηθικότητα» ενώ η ανερχόμενη δικτατορία του Πάγκαλου τους εξορίζει. Το κίνημα Κονδύλη ανατρέποντας τον Πάγκαλο αναθέτει στον Άρειο Πάγο «διοικητική ανάκριση». Το πόρισμα κατέληγε στο συμπέρασμα πως και τα δύο ιδρύματα παρήγαγαν έργο «κατ' εξοχήν θρησκευτικόν και εθνικόν και σπουδαιότατον». Η περίπτωση αυτή έμεινε γνωστή ως «Μαρασλειακά».

1976*(1): Η κυβέρνηση του Καραμανλή καταργεί την καθαρεύουσα και τη διδασκαλία αρχαίων στο Γυμνάσιο.

1986: Το Νοέμβριο ο Τρίσης στη Γενική Συνέλευση της Πανελληνίας Ένωσης Φιλολόγων «κρούει τον κώδωνα του κινδύνου» για την εξάλειψη της εθνικής ταυτότητας, για τη γλωσσική πενία όπως και την υποβάθμιση της ελληνικής γλώσσας με την κατάργηση των πρωτότυπων αρχαίων κειμένων στο Γυμνάσιο. Παράλληλα με επιστολή σε όλους τους αρχηγούς των κομμάτων καλεί σε εθνικό διάλογο για την παιδεία.

* (1). Αρκεί να σημειωθεί πως η γλώσσα ανάλογα με το περιεχόμενο των εκάστοτε κυβερνήσεων αλλάζει μέχρι το 1976.

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΧΟΥΝ ΗΔΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΓΙΑ ΤΗ ΣΚΕΨΗ

Είναι γνωστό πως οι μεταρρυθμίσεις σε κάθε κοινωνία αλλά και σε κάθε επίπεδο της, έχουν στόχο να εκκινώσουν τις ταξικές αντιθέσεις και την κοινωνική οργή από τη μία αλλά και από την άλλη λειτουργούν ως απόρροια των δομών της όπως και της διαμορφωμένης «κοινής επιθυμίας». Οι αλλαγές μέχρι τώρα που έγιναν σε πολιτικά, θεσμικά και νομικά πλαίσια δημιουργήματα των τεχνοκρατών επιστημόνων και καλοπληρωμένων διανοούμενων — δεν έκαναν τίποτε άλλο από το να δείξουν το βαθμό συντήρησης και αναπαραγωγής της εκάστοτε κοινωνικής δόμησης και τους συσχετισμούς μεταξύ των κοινωνικοπολιτικών δυνάμεων. Το ΠΑΣΟΚ εφαρμόζοντας το νομοθετικό πλαίσιο του Αντί-309 (1268, για τα ΑΕΙ, 1404 για τα ΤΕΙ, 1566 για τις Παιδαγωγικές Ακαδημίες), και φυσικά αντλώντας από τον «πόθο του λαού για μόρφωση έκανε ότι δεν μπόρεσε να κάνει η Ν.Δ. το 1979 με το Ν. 815. Η ουσία της εντατικοποίησης, του αυταρχισμού των καθηγητών, των οργάνων διοίκησης είναι ίδια και απαράλλαχτη μ' αυτή που η κυβέρνηση της «επάρτης» Δεξιάς, δεν μπόρεσε να εφαρμόσει.

Ο χώρος της εκπαίδευσης είναι κάτι παραπάνω από σημαντικό στα πλαίσια της δημιουργίας πολιτών με πειθήνια, μίζερη ύπαρξη και ιδεολογική συγκρότηση, όπως και στα πλαίσια της ειδικευσης ανθρώπων και προπαρασκευής τους για τον κόσμο της παραγωγής και της μισθωτής εργασίας.

Ενας νεοσύστατος εθνικισμός πλανιέται πάνω από τα κεφάλια μας. Ένας κυκεώνας εντατικοποίησης και υποχρεωτικής εκμάθησης πραγμάτων που ο μοναδικός τους προσανατολισμός ήταν και είναι το πως η εκάστοτε κοινωνική δόμηση να ελέγχεται ιεραρχικά από λίγους. Η συγκεντρωτική δομή της αρχαίας ελληνικής «δημοκρατίας» αλλά και το ολιγαρχικό σύστημα (100 μέδιμοι, 300 μέδιμοι, 500 μέδιμοι) αντανάκλωνταν σε κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις γεννώντας ιδεολογήματα και φιλοσοφικά πλάνα που ποτέ δεν ξεπερνούσαν την ταξική τους φύση. Οι Αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι γνωστοί για τη ζωή που έκαναν στη δουλοκτητική κοινωνία που ζούσαν ήταν φυσικό να οραματιστούν κοινωνίες (σε διαφορετικά πλαίσια ο καθένας) χωρισμένες πάντα σε τάξεις και το ίδιο καταπιε-

στικές (π.χ. πολιτεία του Πλάτωνα). Ήταν φυσικό οι αρχαίοι διδάσκαλοι του γένους μας να προσδιορίζουν την ηθική από τη θέση τους και να την κατευθύνουν προς όφελος της κάστας τους και αυτών που υπηρετούσαν. Μέσα βέβαια σ' όλο αυτό το συρφετό των εξουσιαστικών αντιλήψεων υπήρχε και μια μερίδα σοφιστών, οι οποίοι άσκησαν κριτική σε πράγματα που τοποθετούνται από τη φύση τους σαν βασικά υλικά για το ζύωμα της ταξικής κοινωνίας: Κριτική στη δουλειά, στο κράτος, στους θεσμούς, στην εκπαίδευση, κριτική στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους ήταν το αντικείμενο αυτών που ποτέ δεν κατόρθωσαν να επηρεάσουν πολύ την αρχαία δουλοκτητική κοινωνία. Αρκεί βέβαια να σημειώσουμε πως σε ελάχιστες εξαιρέσεις διδάσκονταν σαν αναφορές περιληπτικά κείμενά τους στο Λύκειο, στο μάθημα της φιλοσοφίας*(2). Οι φαντασιώσεις του Ομήρου, η ηθική του Σωκράτη και οι Πλατωνικές Κοινωνίες αποτελούν τη βάση της διδασκαλίας όπως και τη δημιουργική υποδομή των «υπερήφανων νεατών» πριν γίνουν «τιμημένα γηραιά».

Η καπιταλιστική κοινωνία όταν δεν ενεργεί έτσι ώστε να δείξει στις διαμορφωμένες συνειδήσεις την αναγκαιότητά της, επιφέρει αυτόματα τη σύγχυση ανάμεσα στην πραγματικότητα και το ψέμα, και αποκαλύπτεται το ψέμα μέσα από μια γενικευμένη σύγκρουση με τις καταπιεζόμενες μάζες. Αυτό βέβαια δεν γίνεται κατ' ανάγκην γενικά, αλλά και σε κάποιο συγκεκριμένο επίπεδο. Στην περίπτωση της εκπαίδευσης θέτει «σε διάλογο» την εφαρμογή των αρχαίων στο Γυμνάσιο με προοπτική βέβαια να εφαρμοστούν.

Τούτο μπορεί να θεωρηθεί ως ένα βήμα παραπάνω στο ότι η κοινωνία αυτή των σχολείων και των φυλακών ζητά να ενδυναμώσει τους θεσμούς της, προκειμένου να μην καταστραφούν. Δημιουργεί διαρκώς το περιβάλλον αναζήτησης τέτοιων στηριγμάτων που να αντλούνται σε ιδεολογικά και ηθικά. Το «καλό μας κράτος» που προσπαθεί να μας δημιουργήσει τα ερεθίσματα για να βιώσουμε τις πολιτιστικές μας κληρονομίες, που επιδιώκει να πλουτίσουμε το λεξιλόγιό μας και να αναδείξουμε την ελληνική γλώσσα σαν λίκνο της εθνικής μας αξιοπρέπειας. Τι είναι όμως η γλώσσα; Είναι απλά ένας τρόπος επικοινωνίας κάποιας κοινωνίας με κοινές πολιτικές, πολιτιστικές, κοινωνικές, οικονομικές καταβολές και συνθήκες; Είναι τόσο σημαντική αυτή η μορφή επικοινωνίας, τέτοια που να πάρνει σάρκα και οστά από την κρατική εκπαίδευση για να μπορεί να χορεύει κατάλληλα τους εθνικούς χορούς; Αρκετα παραδείγματα από την ιστορία μπορούν να δείξουν ότι η γλώσσα ως μορφή επικοινωνίας έπαιξε και παίζει σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση των κοινωνικοπολιτικών συνθηκών. Έτσι η κυβέρνηση των μπολσεβίκων χρησιμοποίησε το 1921 τάταρους προκειμένου να εξολοθρεύσουν αγωνιστές και να καταστείλουν το κίνημα των σοβιέτ της Κρο-

στάνδης της Πετρούπολης γιατί δεν γνώριζαν τη γλώσσα των εξεγερμένων όταν ο ίδιος ο ρώσικος κόκκινος στρατός αρνιόταν να πάει. Από το ότι η τουρκική κυβέρνηση έχει απαγορεύσει την κουρδική γλώσσα ακόμα και σαν ομιλία μπορούμε ίσως να καταλάβουμε το πόσο σημασία έχει η γλώσσα ως στοιχείο ενότητας και συνέχειας. Ίσως αυτά τα παραδείγματα δεν έχουν τόσο άμεση σχέση με το «γλωσσικό ζήτημα» στην Ελλάδα αλλά μπορούμε να νιώσουμε το πόσο σημασία έχει για την εξουσία η γλώσσα που μιλάνε οι υποτακτικοί της.

Αυτό βέβαια δε σημαίνει πως η εμμονή στο θέμα των αρχαίων ελληνικών έχει σαν σκοπό να αναδείξει τους αγώνες που έκαναν οι δημοτικιστές να επιστημοποιήσουν και να μεταφέρουν την καθομιλούμενη στην εκπαίδευση μια και η γλώσσα η ίδια έχει την ισχύ από μόνη της, ούτε να γίνει απόπειρα σύμπραξης με τους «αριστερούς», ή «προοδευτικούς» δημοτικιστές. Το πρόβλημα είναι το πως οι διανοούμενοι προοδευτικοί θέτουν το γλωσσικό ζήτημα προκειμένου να αναλωθεί η «κοινή γνώμη» — όπως πάντα - στο αν πρέπει στην περίπτωση να εφαρμοστούν τα αρχαία ή όχι. Ο σκοπός είναι καθαρός: ΣΕ ΚΑΜΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΘΕΙ Η ΤΑΞΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ, Η ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ ΩΣ ΘΕΣΜΟΥ ΠΟΥ ΑΝΑΠΑΡΑΓΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ. Οι αντιμαχόμενες παρατάξεις ίσως να μη συμφωνούν τόσο στο «γλωσσικό ζήτημα» αλλά συμφωνούν σε μια ουσία: ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΤΙΚΗ ΜΑΘΗΣΗ ΕΚΦΡΑΣΜΕΝΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΣΕ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ, ΟΠΟΥ ΟΙ ΛΙΓΟΙ ΘΑ ΑΠΟΦΑΣΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΛΟΥΣ. Παράλληλα η έξαρση που δημιουργείται για τη διάσωση της εθνικής μας κληρονομιάς και πολιτιστικής ταυτότητας είναι και ένα μέσο για να μπορεί το κράτος να δίνει έμφαση στην εθνολατρεία αποσιωπώντας βέβαια τις ταξικές διαφορές και συγκρούσεις. Ο μαθητής στην ήδη ανυπόφορη μαθητική του ζωή βρίσκεται σε ένα παραπάνω κυκλώνα: αρχαία από το πρότυπο. Εί-

ναι γνωστή η ταχτική αυτών των κρατικών οργάνων που αποφασίζουν για την εκπαίδευση έτσι ώστε η αντίδραση και η παρέμβαση να μη γίνεται συνολικά, αλλά στη συγκεκριμένη καινοτομία που τους βαραίνει. Από την άλλη θέλοντας και μη, ίσως να τα αποδεχθεί ξέροντας πως θα τα αντιμετωπίσει και στο λύκειο οπότε θεωρεί αναγκαία την προετοιμασία του. Για ποιο λόγο; μα για να εισαχθεί σε ΑΕΙ. Όσο για τους τυρραγισμένους γονείς μπορεί να το δεχθούν με κάποια ανακούφιση, μια και η δυσκολία του μαθήματος θα αναγκάσει τα τέκνα τους να κλειστούν στο σπίτι και να διαβάσουν (πρότυπο της μικροαστικής οικογένειας) όλα τα μέλη στο σπίτι), και δεν θα τους δοθεί ο χρόνος να κάνουν κάτι άλλο που δεν θα 'χε σχέση με το σημερινό παραγωγικό πνεύμα του ανερχόμενου ελληνικού καπιταλισμού.

Ο απομονωτισμός, η συμφεροντολογία, η βαθμοθηρία είναι στοιχεία που εντείνουν

1901: Η «αρχαιότερα των ελλήνων εφημερίδων» «Ακρόπολις» δημοσιεύει σε συνέχειες την Αγία Γραφή μεταφρασμένη στη δημοτική. Οι φοιτητές απαιτούν τη διακοπή της δημοσίευσης και στη συνέχεια αφορισμό και καταδίκη των μεταφραστών. Στις 8 Νοεμβρίου συγκροτείται διαδήλωση η οποία διαλύεται βίαια από τις ένοπλες δυνάμεις. Οχτώ σκοτώθηκαν και άλλοι 80 τραυματίστηκαν. Τα επεισόδια που έμειναν στην Ιστορία με την ονομασία «Ευαγγελικά» είχαν ως συνέπεια να παραιτηθεί η κυβέρνηση του Γ. Θεοτόκη και να απολυθεί ο Αρχιεπίσκοπος Προκόπιος.

1903: Η «Ορέστεια» του Αισχύλου παρουσιάζεται στο Βασιλικό Θέατρο, μεταφρασμένη στη δημοτική. Έτσι στις 8 πάλι Νοεμβρίου συγκροτούν διαδήλωση διαμαρτυρίας έξω από το θέατρο απαιτώντας να σταματήσει η παράσταση. Η συμπλοκή που ακολουθεί είχε συνέπεια δύο θανάτους και εφτά τραυματισμούς όπως και τη διακοπή των παραστάσεων. Τα επεισόδια έμειναν γνωστά στην ιστορία με την ονομασία «Ορεστειακά».

1908-1911: Το σκηνικό αντιστρέφεται. Ο Αλ. Δελμούζος, παιδαγωγός με προοδευτικές αντιλήψεις, αναλαμβάνει τη διεύθυνση του δημοτικού εκπαιδευτηρίου «Ανώτερο Παρθεναγωγείο Βόλου» εφαρμόζοντας πειραματικά τα νέα για την εποχή πορίσματα της παιδαγωγικής (έμφαση στην εμπειρική μάθηση, περιεχόμενο με προβλήματα της εποχής, συνεργατική διδασκαλία) χρησιμοποιώντας δημοτική γλώσσα. Οι νεωτερισμοί αυτοί βέβαια προκαλούν αντιδράσεις τέτοιες που εξαιτίας τους να προσάγεται ο Δελμούζος σε δίκη για αθεΐα, εξύβριση, ασέβεια κ.λ.π. Η δίκη (16/27-4-1914) γνωστή ως «τα Αθεϊκά» ήταν αθωωτική για το Δελμούζο.

1910: Ιδρύεται ο Εκπαιδευτικός όμιλος από διακεκρυμένους δημοτικιστές επιστήμονες με στόχους, που αφορούσαν την αναμόρφωση της ελληνικής εκπαίδευσης και την ίδρυση πρότυπου σχολείου θεμελιωμένου στην ελληνική παράδοση.

1917: Εκπαιδευτικό νομοσχέδιο στα πλαίσια της προώθησης της δημοτικής γλώσσας επί κυβερνήσεως Βενιζέλου γνωστό ως εκφραστή του «κράτους δικαίου».

1921: Μετά την πτώση του Βενιζέλου η κυβέρνηση του Λαϊκού Κόμματος αποφασίζει να ακυρώσει το εκπαιδευτικό μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα του 1917 και θέτει σε ισχύ τις προηγούμενες διατάξεις για την παιδεία.

1923: «Επαναστατική» κυβέρνηση Πλαστήρα, η οποία επαναφέρει τα μέτρα του 1917. Ο Αλ. Δελμούζος αναλαμβάνει τη διεύθυνση του Μαρασλείου Διδασκαλείου εκπαίδευσης δασκάλων.

1924: Ο Δ. Γληνός, αριστερός (μετέπειτα υπουργός Παιδείας στην κυβέρνηση βουνού του ΕΑΜ) αναλαμβάνει τη διεύθυνση της Παιδαγωγικής Ακαδημίας.

1925: Η Ρόζα Ιμβριώτη καθηγήτρια στο μάθημα της Ιστορίας του ίδιου ιδρύματος αντιμετωπίζει αντιδράσεις για την κοινωνιστική προσέγγιση του μαθήματος που διδάσκει.